

The book is owned by ฤๅ Noname

Typed to Word Document by ฤๅ Noname

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

พล, นิกร, กิมหงวน

สำนักพิมพ์ บรรณกิจเทรดดิ้ง

มนต์รักที่หัวหิน

ป.อินทรปาลิต

เจ้าคุณปัจจนิก ๑ เพิ่งกลับมาจากสำนักงานผลประโยชน์ของท่านเมื่อสักครู่นี้เอง ท่านขับรถเก๋งคันใหญ่ และใหม่เอี่ยมเข้ามาในบ้าน “พัชรารักษ์” และหยุดรถที่หน้าตึก เจ้าแห้วรีบออกมาจากห้องโถงลงบันไดมาต้อนรับ

ท่านเจ้าคุณ โบกมือ

“ไม่มีของอะไรหрокขึ้นไปเถอะ อ้อ – เดี่ยวก่อน ้วย เจ้าพลกับดิเรกอยู่หรือเปล่า”

เจ้าแห้วนิ่งนึก

“รับประทานเมื่อตอนสายเห็นยังอยู่ที่นี่ครับ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๑ จู๋ปาก

“นี่มันเย็นแล้ว ข้าพมาถึงเวลานี้เจ้าสองคนนั่นนะ อยู่หรือเปล่า”

เจ้าแห้วชักฉิว

“รับประทานถ้าอยู่ ก็หมายความว่าไม่ได้ไปไหนแหละครับ รับประทานถ้าไม่อยู่ ก็หมายความว่าออกไปเที่ยว หรือ ไปธุระนอกบ้าน” เจ้าแห้วพูดอย่างหน้าตาย

ท่านเจ้าคุณกลืนน้ำลายเอือก ยกมือทำสะพานมองดูเจ้าแห้วอย่างแปลกใจ

“มีงพุดยังงไรจะอายแห้ว นี่มีงจะรวนกูยงงันรี”

เจ้าแห้วถอนหายใจดังเฮือกใหญ่

“รับประทานอย่าถือผมเลยครับ รับประทานสมองของผมมีงงไปหมดแล้ว แม้กระทั่งตัวเองซึ่งอะไรก็ต้องนึกตั้งนาน”

เจ้าคุณปัจจนิก ๑ ขมวดคิ้วย่น ทั้งฉิวและทั้งขัน

“เป็นอะไรไปล่ะ”

เจ้าแห้วยิ้มกระเรียกระราด

“รับประทานคุณหญิงท่านแจกตะพดผมครับ รับประทานผมทำแจกันในห้องพระแตก เลยโดนแจกตะพด รับประทานหัววิดแตก มีนไปหมดแล้ว”

คราวนี้ท่านเจ้าคุณหัวเราะลั่น พาตัวเดินขึ้นบันไดเลยเข้าไปในห้องโถง แลเห็น
ละม่อมสาวใช้เก่าแก่ของบ้าน “พัชราภรณ์” กำลังยืนจัดดอกไม้อยู่ เจ้าคุณก็กล่าวถามถึงพล
และดร. ดิเรก ได้ความว่าสองสหายพากันลงไปเดินเล่นในสวนหลังบ้าน เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ ก็ส่ง
กระเปาะเอกสารให้สาวใช้นำขึ้นไปไว้ในห้องนอนของท่าน แล้วเดินออกไปทางหลังตึก

ในเวลาเดียวกันนี้เอง นายแพทย์หนุ่มกับพลกำลังสนทนากันเจี๊ยบ ๆ อยู่บนสื่อ
จันทบุรีผืนใหญ่ภายใต้ร่มเงาของต้นมะขามริมสระน้ำ เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ เดินเข้ามาหาสองสหายยิ้ม
ให้ท่าน

“นั่งชิลครับคุณอา” พลพูดยิ้ม ๆ

ท่านเจ้าคุณทรุดตัวนั่ง นายแพทย์หนุ่มจัดแจงผสมวิสกี้โซดาบาง ๆ ใส่แก้วส่งให้
พ่อตาของเขา

“เอาเสียน้อยนะครับคุณพ่อ แก่ร้อนในกระหายน้ำ”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ หัวเราะหึ ๆ ยกแก้วน้ำสีเหลืองขึ้นจิบ แล้วก็ร่วมวงสนทนากับ
สองสหายอย่างสบายใจ

“หมูนี้อากาศมันร้อนเหลือเกิน ร้อนจนแทบจะทนไม่ไหว ไปหัวหินกันเถอะวะ
พล วันนี้เพื่อนของอาคนหนึ่งเขาไปหาอาที่สำนักงานผลประโยชน์ เขาบอกว่าเขาจองบังกะโลที่
โรงแรมหัวหินไว้หนึ่งหลังรวม 3 วันตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป แต่ว่าลูกชายเขาเจ็บหนัก เขาไม่อาจจะ
ไปได้ขอให้อาไปแทนเขา เขาจ่ายเงินค่าเช่าบังกะโลล่วงหน้าไปแล้วครึ่งหนึ่ง เราไปพักผ่อนกัน
เถอะวะพล บังกะโลที่อาจองไว้เป็นบังกะโลแถว ก. หลัง 5 อยู่ติดกับชายหาดทีเดียว”

นายพัชราภรณ์ยิ้มให้ท่าน

“ไปที่ไปชิลครับ ผมกำลังปรึกษากับดิเรกจะชวนกันไปเที่ยวบางแสน แต่ว่ายังหาที่
พักไม่ได้ บังกะโลที่นั่นเต็มหมด”

“เออ ถ้ายังงั้นก็ไปหัวหินกับอาดีกว่า พรุ่งนี้ออกเดินทางเช้ามีด ไปรถเร็วพิเศษ
ธนบุรี – หัวหิน ออกจากสถานีธนบุรี 6.00 น.”

ดร. ดิเรกพยักหน้าช้า ๆ

“ออไรน์ ไปก็ไป แล้วก็เจ้าหงวนกับเจ้ากรละครับ”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ ทำหน้าแบ่เมื่อกล่าวถึงพ่อเทวดาทิ้งสอง

“อย่าบอกให้เจ้ากรกับเจ้าหงวนมันรู้เป็นอันขาด ไปไหนเอาอายกรกับอายหงวน
ไปด้วยมีแต่เรื่องอับอายขายหน้าเขาเหลือเกิน อาเกลียดความทะเล้งของอายเสี่ย และเกลียดความ
ทะเล้งความตะกละตะگرامของอายกร แก่คิดคูชิ หัวหินนะเต็มไปด้วยผู้ดีชั้นสูง ล้วนแต่คน
หญ่าย.....คนก่า.....แล้วก็มีเกียรติทั้งนั้น ถ้าเจ้ากรกับเจ้าหงวนติดตามไปด้วยมันก็คงไปทำให้
พวกเราพลอยขายหน้าไปตามกัน อะไรก็ไม่ร้ายเท่ากับมันชอบกระเซ้าอา หน้าร้อนอย่างนี้อรรมณ์

ของอาไม่เยือกเย็นพอ ดีไม่ดีก็จะเกิดมรกกันตายขึ้น ชาวหัวหินเขาถือกันว่าถ้ามีคนตายหนึ่งคน จะต้องมียกหนึ่งศพ นายอารีเสร็จไปหนึ่งแล้ว ขึ้นเจ้ากรหรือเจ้าหงวนไปด้วย อาที่อาจจะยิงเจ้ากรหรือเจ้าหงวนคนใดคนหนึ่งม่ง teng อยู่ที่หัวหินนั่นเอง”

พลว่า “ถ้าขาดอ้ายสองคนนั้นเราก้เหงาเหมือนกันนะครับ”

ท่านเจ้าคุณยิ้มเล็กน้อย

“จะเหงาอะไรวะ เราไปกันตั้ง 3 คน แล้วก็หัวหินนะมีที่เที่ยวถมไป เซารถเก๋งโรงแรมไปเที่ยวไหนก็ได้ เขาตะเกียบ, มฤตทายวัน หรือบ้านชะอำได้ทั้งนั้น” แล้วท่านก็หันมาทางนายแพทย์หนุ่ม “ไปนะดิเรก”

“ออไรน์ แต่ว่า....เราไปตากอากาศที่อินเดียไม่ดีหรือครับ ไปเครื่องบินใช้เวลา 10 วันเหลือเฟือ เราจะได้เข้าป่าล่าสัตว์กันให้สนุกสนาน ท่านมหาราชชาติทรงพระอักษรมาถึงผมวานนี้เอง รับสั่งว่า อยากจะให้ผมไปเที่ยวอินเดีย”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ ทำตาปริบ ๑

“อากาศเมืองไทยร้อนจนกระทั่งน้ำลายในปากเดือดพล่านแล้ว ขึ้นไปอินเดียพ่อคงจะร้อนตายแน่”

นายแพทย์หนุ่มอมยิ้ม

“จริงซิคครับ ผมเองมีผมเต็มศีรษะยังร้อนจนทนไม่ไหว คุณพ่อไม่มีผมแม้แต่เส้นเดียวเป็นเรื่องที่น่าเห็นใจ”

“อ้าว....” เจ้าคุณอุทาน “เดี๋ยวกี้ตุมเข้าให้หล่นลงไปนสระเลย ขอเสียทีเถอะวะดิเรก อ้ายเรื่องที่เกี่ยวข้องกับบาลพ่อนะอย่างพูดถึงมันเลน่า พอบอกตามตรงว่ามันยังงี้ก็ไมรู้ว๊วยใครพูดถึงบาลพ่ที่โรมันอดโมโหไม่ได้ ให้คืนตาย”

สองสหายมองคูหน้ากันแล้วยิ้มให้กัน พลเลื่อนงานแหนมมาทางเจ้าคุณปัจฉิม ๑

“ลองแหนมสักหน่อยซิคครับ คุณอา”

“เออ ดี”

เบื้องหลังพุ่มไม้ห่างจากคนทั้งสามเพียงเล็กน้อย เจ้าแห้วได้ยื่นฟังถ้อยคำที่เจ้าคุณปัจฉิม ๑ กับนายแพทย์หนุ่มและพลสนทนาโต้ตอบกัน เมื่อเข้าใจดีแล้ว เจ้าแห้วก็ค่อย ๆ ย่องไปจากที่นั่น และรีบขึ้นไปพบกับนิกร และอาเสี้ยกิมหงวนบนดึกใหญ่ ซึ่งขณะนี้สองสหายกำลังนอนคุยกันอยู่ในห้องชั้นบนของตัวตึก

ความร้อนอบอ้าวของอากาศทำให้อาเสี้ยกิมหงวนง่วงงอนในบาง ๆ เพียงตัวเดียว ส่วนนิกรนุ่งผ้าขาวม้าเก่า ๆ ผืนหนึ่ง เสื้อแสงไม่ได้ใส่ สองเกลอนอนคุดหัวเราะต่อกระซิกกันอย่างสนุกสนาน บนโต๊ะข้างเตียงนอนเต็มไปด้วยขนม และของว่างหลายชนิด

เจ้าแห้วเดินอมยิ้มเข้ามาในห้อง การสนทนาของสองสหายสิ้นสุดลงเพียงชั่วขณะ

“เข้ามาทำไมวะ” อาเสี่ยถาม และเอื้อมมือหยิบกระป๋องบุหรี่ปูมาจูดสูบ
มวนหนึ่ง

เจ้าแห้วตรงเข้ามานั่งพับเพียบเรียบร้อยบนพรมหน้าเตียง

“รับประทาน ได้เรื่องแล้วครับ”

เสี่ยหงวนชำเลื่องหางตามองดูเจ้าแห้ว ส่งบุหรี่ปูที่จูดแล้วให้นิกร แล้วเขาก็จูดใหม่
อีกหนึ่งมวน

“เรื่องตะหวักตะบวยอะไรกันวะ”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“รับประทาน ไม่ใช่เรื่องตะหวักตะบวยหรอกครับ แต่เป็นเรื่องสำคัญที่อาเสี่ยกับ
คุณนิกรควรรับทราบไว้ รับประทานท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๑ กับคุณหมอ และคุณพลนั่งคุยกันอยู่ใน
สวนหลังบ้าน รับประทานผมย่องเข้าไปแอบฟัง....”

นิกรพูดโพล่งขึ้นทันที

“แล้วเสี่ยไปแอบฟังเขาทำไมกัน”

คราวนี้เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ

“โห – รับประทานเจ้านายก็รู้ดีแล้วนี่ครับว่าผมเป็นคนชอบสอดรู้สอดเห็น”

สองสหายต่างลุกขึ้นนั่ง นิกรปีนข้ามอาเสี่ยลุกจากเตียงแล้วนุ่งผ้าขาวม้าให้
เรียบร้อย เดินมานั่งบนเก้าอี้หวัดตัวหนึ่ง เอื้อมมือปลิดกล้วยหอมในหวีของมันมาหนึ่งผลปอก
เปลือกออกใส่ปากกัดเคี้ยวกันอย่างเอร็ดอร่อย เสี่ยหงวนกล่าวถามเจ้าแห้วอย่างเป็นทางการเป็นการ

“คุณอาทักอายสองคนนั่นปรึกษาอะไรกันยังงั้นหรือ”

“ครับ รับประทานจะไปเที่ยวหัวหินกันพรุ่งนี้ แต่ว่าจะไม่เอาคุณกับอาเสี่ยไป
ด้วย”

สองสหายมองดูหน้ากันทันที นิกรยักคิ้วให้อาเสี่ย

“เจอเอาพ่อตาทรยศเข้าให้แล้ว ชะ ชะ จะไปตากอากาศกันแต่ไม่ชวนเราไป นี่
แหละนะโบราณเขาว่า มีพ่อตาผิดคิดจนพ่อตาตาย”

เจ้าแห้วพูดสนับสนุนทันที

“รับประทานนั่นนะซีครับ ทำยังงี้ไม่ถูก ตามธรรมเนียมเจ้านายทั้ง 4 คนไปไหนก็
ต้องไปด้วยกันเสมอ ยิ่งกว่านี้รับประทานยังต้องมีผมติดสอยห้อยตามต่อ่งแต่งไปด้วย”

อาเสี่ยซักถามรายละเอียดจากเจ้าแห้วซึ่งเจ้าแห้วก็เล่าให้ฟังตามที่เจ้าคุณปัจฉิม ๑
ได้ปรึกษาหารือกับพล และดร. ดิเรก กิมหงวนซั๊กฉิว และฉิวจริง ๆ เขาพูดกับนายจอมทะเล้นเสียง
หนัก ๆ

“คุณอาเริ่มรังเกียจแก่กับกันเสียแล้ว เซอะ ไม่ให้ไปเราไปกันเองก็ได้วะกะอี สมบัติไปเที่ยวหัวหินแค่นี้ มหาเศรษฐีอย่างกันนะอย่าว่าแต่หัวหินเลย กันอาจจะขึ้นเรือบินไปหาซื้อหมากฝรั่งสักสองสามห่อที่อเมริกายังได้”

เจ้าแห้วสับสนุนทันที

“จริงครับ รับประทานมือชั้นอาเสียแล้วอาจจะซื้อโรงแรมหัวหินไว้ทำส้วม สาธารณะให้ชาวพระนครไว้ถ่ายเล่นโก้ ๆ ก็ได้ รับประทานผมไม่ยอมเชื่อเป็นอันขาดถ้าหากว่าใครมาบอกผมว่ามีใครคนใดคนหนึ่งรับประทานรำรวยกว่าอาเสีย”

กิมหงวนยิ้มแก้มแทบแตก เอื้อมมือหยิบซองธนบัตรบนโต๊ะมาเปิดออก ดึงธนบัตรใบละร้อยบาทหนึ่งฉบับออกมาส่งให้เจ้าแห้ว

“เฮ้อ จะเอาไปผูกคอตมาเล่นก็ตามใจ”

เจ้าแห้วหัวเราะชอบใจ

“รับประทานผูกคอตผมดีกว่าครับ” แล้วเจ้าแห้วก็หันมายิ้มให้นิกร “รับประทานโบราณว่าพุดคือเป็นเงินเป็นทอง แะ แะ กำลังปลายเดือนยังงี้หัววานไปเลย”

นิกรยกมือชี้ไปที่ประตู

“ไป – ออกไป”

เจ้าแห้วรีบลุกขึ้นเดินก้มตัวออกไปจากห้องด้วยความดีใจ สองสหายต่างปรินิกรหรือกันในเรื่องนี้

“อ้ายกร” อาเสียพูดเสียงกร้าวทำนัยน์ตาขวางเหมือนนักเลงตอง โกรธ “กันเจ็บใจคุณอาเสียแล้วละโว้ย มีอย่างทีไหนวะเห็นอ้ายหมอกับอ้ายพลดีกว่าเรา”

นิกรทำปากแบนะขึ้นกลอกนัยน์ตาไปมา

“นั่นนะซี ยังงี้นับถือกันไม่ได้เสียแล้ว อ้าเราริจะไปเที่ยวไหนเป็นต้องชวนท่านไปด้วยเสมอ”

อาเสียขบกรามกรอดจนเข็ดฟัน

“ยิงทิ้งเสียเถอะ”

นิกรสะอื้นแล้วหัวเราะ

“ยิงคุณพ่อนะเถอะ”

“เออ แกจัดการหน่อยเถอะวะ ล่อด้วย 9 ม.ม. เลขทีเดียวกลิ้งโคโร”

นายจอมทะเล้นสิ้นสิริชะ

“อย่าเลยวะบาปกรรมเปล่า ๆ โลกเขาจะตำหนิติเตียนว่าเราฆ่าคนแก่ ความจริงคุณพ่อท่านจะมีชีวิตอยู่ได้อย่างมากก็อีกห้าหกปีเท่านั้น ปล่อยให้ท่านแก่ตายดีกว่า อย่าไปโกรธเคืองท่านเลยวะ ท่านไปหัวหินได้เราก็มียอัฐพอกที่จะไปเที่ยวกันได้เหมือนกัน”

กิมหงวนยิ้มแค้น ๆ คือยิ้มด้วยมุมปากข้างซ้ายข้างเดียว

“เป็นอันว่าพรุ่งนี้แกกับกันต้องไปเที่ยวหัวหินกันให้ได้ เอาอ้ายเห้วไปด้วยจะได้ไว้ใช้ แต่ว่าเราจะไปรถไฟหรือจะไปรถยนต์ของเรา

นิกรตอบโดยไม่ต้องคิด

“ไปรถยนต์ดีกว่า แกควรจะรู้ว่า ชาวกรุงเทพฯ ๑ ที่มีรถเก่งเขาจะต้องเอารถของเขาไปเล่นฉายไปมาที่หัวหินเพื่ออวดความมั่งมีของเขา เราเป็นเศรษฐีเราก็ต้องเอารถยนต์ของเราไป”

อาเสี้ยเห็นพ้องด้วย

“จริงโวย หัวหินมันเป็นดินแดนที่ประกาศความมั่งมีของชาวพระนคร ดีแล้วเอา “คาซิลแล็ค” เก่งของกัน ไปก็แล้วกัน”

“แล้วที่พัก...” นิกรถาม

“เออ จริงโวย บ้านพักของเรามันอยู่เกือบถึงเขาตะเกียบ ไปพักที่นั่นก็ไม่มีโอกาสได้อวดความมั่งมีให้ใครเห็น ที่พักตากอากาศที่โก้และภาคภูมิที่สุดคือโรงแรมหัวหินของการรถไฟ แต่ว่า ขณะนี้เห็นจะไม่มีห้องนอน หรือบังกะโล่วางแน่ เอาเถอะวะ ปัญหาเรื่องที่พักไม่สำคัญอะไรหรอก ผิดนักเราพักในรถของเรายังได้ หรือมายพอยเอนก็บึงรถมานอนเพชรบุรี แล้วตื่นแต่เช้ามาเบ่งที่หัวหิน”

ต่างคนต่างมองดูกันแล้วยิ้มให้กัน

“ตกลง ไปโวย ลงไปกินเหล้ากันข้างล่างดีกว่า นอนคุยกันตั้งครึ่งก่อนวันไม่ได้ความเลย” พูดจบสองสหายก็ลุกขึ้น อาเสี้ยยกนิ้วมือขวาไช้สะตือนิกรก่อนข้างแรงแล้วหัวเราะ “นุ่งกางเกงเสี้ยหน้อยเถอะวะ ทูเรศตาเหลือเกิน มองเห็นสะตือโบ้ แล้วก็ใส่เสื้อใส่แสงเสี้ยเถอะ ขนจ๊กกะแร้ของแกยาวตั้ง 2 ฟิตแล้ว”

นิกรหัวเราะชอบใจ

“แกออกไปก่อน ขอเวลาให้กันอาบน้ำแต่งตัวสัก 5 นาที ไปรออยู่ที่เรือนต้นไม้ก็แล้วกัน อย่าไปยุ่งกับบ่อนไฟเขาละ ประเดี๋ยวเกิดขาคคุณอาท่านให้ลงก็เลยอดกินเหล้ากัน”

อาเสี้ยพยักหน้ารับทราบ พาตัวเดินออกไปจากห้องนอนของนายจอมทะเล้น แต่แล้วกิมหงวนก็เดินย้อนกลับเข้ามาในห้องนอนของนิกรอีก

“เฮ้ย – มานี้แน่ะ”

นิกรกำลังหยิบฝรั่งแดงใส่ปาก ได้ยินเสียงของอาเสี้ยก็หันมามองดู กิมหงวนพยักพยิดให้นิกรตามเขาไปจากห้อง สองสหายต่างมองไปที่สวนดอกไม้หลังบ้าน “พิชราภรณ์” แลเห็นเจ้าคุณปัจฉิม ๑ กับพล และคร. ดิเรกกำลังนั่งล้อมวงดื่มเหล้าและสนทนากันอย่างสนุกสนาน

“หนึ่ง – สอง – สาม ร้องนกดะกรุมพร้อม ๆ กันนะ” กิมหงวนพูดเสียงหัวเราะ

นายจอมทะเล้นมองคู่มือตาของเขาอย่างหมั่นไส้ นึกอิจฉาพลกับ ดร.ดิเรก ที่เจ้าคุณปัจจนึก ๆ รักใคร่เอ็นดูยิ่งกว่าเขา และเสียหงวน นิกรขบเขี้ยวเคี้ยวฟันแล้วยกมือเขียนแวนอาเสียเบา ๆ

“เฮ้ย แกเข้าไปหยิบปืนลูกซองข้างชอกตู้มาให้ทีเถอะวะ แค่นี้คงไม่ผิดหรอก ยิ่งให้หัวล้านทะเลเลย”

กิมหงวนรีบเดินเข้าไปในห้องนอนของนิกร สักครู่ก็ถือปืนลูกซองกระบอกหนึ่งเดินกะเลาะกะล่าออกมาส่งให้นิกรแล้วพูดอย่างเป็นงานเป็นการ

“เอา จัดการเลย”

นิกรเอียงคอขม

“แกยิงซี ที่ให้แกไปเอาปืนมาก็เพื่อจะให้แกยิงท่าน”

อาเสียทำคายน ถือปืนเดินเข้าไปเก็บไว้ในห้องแล้วก็กลับออกมาด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส นิกรกล่าวกับเพื่อนเกลอของเขา

“เอาไว๊ย หนึ่ง – สอง – สาม รื่องลูกมะอีพร้อม ๆ กัน รื่องนกตะกรุมท่านไม่ใคร่โกรธหรอก”

กิมหงวนพยักหน้า

“เอา – ตะโกนให้สุดเสียงเลยนะ”

สองสหายยกมือปิดปากหัวเราะคิกคักชอบอกชอบใจไปตามกัน ในเวลาเดียวกันนี้เองเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ได้ปรากฏตัวอยู่ข้างหลังอาเสียกับนายจอมทะเล้น ท่านเพิ่งออกมาจากวงไฟรู้สึกเมื่อยที่นั่งหลังขดหลังแข็งมาตั้งแต่เช้าก็ตั้งใจจะลงไปเดินยืดเส้นยืดสายข้างล่าง แลเห็นสองสหายปริศนาหารือกันท่านก็หยุดมองดูโดยไม่สู้จะสนใจเท่าใดนัก

นิกรพยักพะเอิดกับกิมหงวน

“แก่นับซี”

อาเสียหัวเราะชอบใจ แล้วนับเบา ๆ แต่เสียงหนักแน่น

“เอานะ หนึ่ง – สอง – สาม”

“ลูกมะอี” สองสหายตะโกนสุดเสียงจนแทบคอหอย

ท่านเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ทำคายนเอ็นวาบไปหมดทั้งตัว กิมหงวนกับนิกรหมุนตัวมาทางท่านตั้งใจจะวิ่งหนีเข้าไปในห้อง เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ กระโดดตะอาเสียเต็มเหนี่ยว แต่กิมหงวนยกท่อนแขนขึ้นปิดไว้ทัน ท่านเจ้าคุณร้องลั่นเพราะตะถูกชอกกิมหงวนเข้าถนัดใจ ถึงกับทรุดตัวนั่งครางหงิง ๆ ในเวลาเดียวกับที่เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ตะโกนคำขึ้นมาจากสวนดอกไม้ นิกรกับกิมหงวนต่างพากันวิ่งอ้าว อาเสียกลับไปห้องนอนของเขา ส่วนนายจอมทะเล้นรีบแผ่นเข้าไปในห้องนอนของตนจัดแจงปิดประตูใส่กลอนทันที

วันรุ่งขึ้น

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ กับ ดร. ดิเรก และนายพัชราภรณ์ได้ตื่นนอนก่อนรุ่งอรุณของวันใหม่รีบอาบน้ำแต่งตัวแล้วก็พากันหิ้วกระเป๋าเสื้อผ้าคนละใบออกไปจากบ้าน “พัชราภรณ์” ในราว 5.00 น.เศษ ขึ้นรถสามล้อไปลงที่สี่แยกราชประสงค์แล้วจ้างรถยนต์แท็กซี่คันหนึ่งให้ไปส่งสถานีธนบุรี เพื่อเดินทางไปหัวหินโดยขบวนรถเร็วพิเศษจากธนบุรี

แต่ในเวลาไล่ ๆ กันนั่นเอง นิกรกับเสี่ยหงวนและเจ้าแห้วก็นั่งรถ “คาดิลแล็ค” เก๋งคันใหญ่ออกไปจากบ้าน “พัชราภรณ์” พร้อมด้วยกระเป๋าเสื้อผ้าคนละกระเป๋า ทั้งกิมหงวนกับนิกรไม่ได้แพร่พรายให้ใครรู้เลย แม้แต่นวลลออและประไพก็ไม่รู้ สองสหายตื่นนอนอาบน้ำแต่งตัวอย่างเงียบ ๆ เขียนข้อความใส่หลังนามบัตรทิ้งไว้ที่โต๊ะเครื่องแป้งขอลาเมียไปตากอากาศหัวหิน 3 วัน

นิกรกับอเสี่ย และเจ้าแห้วเดินทางโดยรถยนต์เก๋งคันใหญ่ “คาดิลแล็ค” เก๋งซึ่งขับโดยเจ้าแห้ววิ่งเร็วขนาดเครื่องบินไอพ่น ในราว 9.00 น.เศษ ก็มาถึงหัวหินโดยสวัสดิภาพ

หัวหินไม่มีความหมายอะไรสำหรับนิกรกับเสี่ยหงวนเพราะมากันไม่เว้นแต่จะปีบางทีเสาร์อาทิตย์ก็เคยห้อมล้อมเที่ยวตามธรรมชาติของคนมีเงินที่หาเรื่องผลาญสตางค์เล่น เจ้าแห้วพาสองสหายตรงไปยังบ้านพักของเสี่ยหงวนซึ่งอเสี่ยซื้อไว้หลายปีแล้วในจำนวนเงิน 200,000 บาท และส่งคนมาเฝ้าคนหนึ่ง บ้านที่กล่าวนี้เป็นบังกะโลขนาดใหญ่กว้างขวางมาก มีรั้วรอบขอบชิด และมีบริเวณบ้านถึง 2 ไร่อยู่ริมทะเลห่างจากโรงแรมรถไฟราวหนึ่งกิโลเมตร

นายแก้วคนเฝ้าบ้านตกใจมากที่นายของตนมาอย่างกะทันหันไม่มีหมายกำหนดการล่วงหน้าจึงมาให้ทราบ ชายชราผู้นี้เป็นข้าเก่าแต่เลี้ยงของกิมหงวน และเป็นนักฉวยโอกาสที่น่าดูคนหนึ่ง นายแก้ว หรือลุงแก้วเปิดบังกะโลให้ชาวพระนครเช่าเป็นห้อง ๆ คิดค่าเช่าวันละ 50 บาทต่อวัน มีน้ำจืดให้อาบคือน้ำฝนจากถังใต้ดินขนาดยักษ์ซึ่งเก็บน้ำฝนไว้แรมปี

เมื่อกิมหงวนมาถึงบ้านพัก อเสี่ยกับนิกรก็เต็มไปด้วยความแปลกใจเหลือที่จะกล่าว เพราะเห็นคนพลุกพล่านผุดผิดเต็มไปด้วยหนุ่ม ๆ สาว ๆ ชาวพระนคร เจ้าแห้วนำรถเลี้ยวเข้ามาในเขตบ้าน และหยุดรถใต้ต้นสนต้นหนึ่ง

อเสี่ยทำตาปริบ ๆ มองไปที่เรื่องบังกะโลของเขาแล้วหันมาพูดกับนิกร

“เฮ้ย – นี่มันบ้านกันไซ้ไหมวะ หรือว่าเราเข้าบ้านผิด”

นิกรหัวเราะ

“แกคิดดูให้ดีๆ แกขายคนอื่นไปแล้วละกระมัง บางทีแกอาจจะทำสัญญาซื้อขายกับเขาในขณะที่แกเมาเหล้าก็ได้”

กิมหงวนถอนหายใจเฮือกใหญ่ ก่อนที่เขาจะพูดว่าอะไร ชายชราคนหนึ่งก็วิ่ง
เหยาะ ๆ ตรงเข้ามาที่รถ ลุงแก้วนั่นเอง ใบหน้าของชายชราซีดเผือดเหมือนไก่ต้ม แกกแล้ว
กิมหงวนยิ่งกว่ากลัวพระกาฬ เพราะความชั่วของลุงแก้วได้เปิดเผยขึ้นแล้ว

ชายชราทรุดตัวนั่งยอง ๆ ยกมือไหว้กิมหงวนกับนิกโรอย่างนอบน้อม

“สวัสดิ์ขอรับอาเสี่ย”

กิมหงวนตวาดแว้ด

“สวัสดิ์กะหอกอะไรเล่า แกช่วยอธิบายให้ฉันเข้าใจหน่อยเถอะวะลุงแก้ว ฉันงง
ไปหมดแล้ว บ้านนี้ฉันแข่งใครไปแล้วหรือยังงัย”

ลุงแก้วมีท่าทำเหมือนกับจะเป็นลม

“ง่า – ยังไม่ได้แข่งหอกขอรับ บ้านนี้อาเสี่ยยังมีสิทธิ์โดยสมบูรณ์ขอรับ”

เจ้าแห้วยกมือชี้หน้าชายชราแล้วพูดเสียงหัวเราะ

“ลุงนี้ทรยศต่อเจ้านายเสี่ยแล้ว นี่คงจะคิดหาล้าไฟพิเศษเปิดบ้านให้คนเช่าไซ้ใหม่
ล่ะ ผู้คนถึงได้พลุกพล่านเดินเข้าออกออกในกันให้เกร้อ”

ลุงแก้วยิ้มให้เจ้าแห้วซึ่งแสร้งจักดี

“โฮ – พ่อแห้วก็ เลี้ยงช้างไม่กินจี้ช้างจะกินจี้หมากก็บ้าเต็มทนแหละ” แล้วชายชรา
ก็หันมายกมือไหว้กิมหงวนปะหลก ๆ “เจ้านายกรุณาผมเถอะครับ กระผมขอมรับสารภาพผิด
กระผมอยากได้เงินก็เลยเปิดบ้านให้พวกเจ้านายที่กรุงเทพฯ มาเช่าอยู่กันครับ คิดค่าเช่าห้องละ 50
บาทต่อวัน โดยมีเงื่อนไขว่าถ้ากระผมได้รับจดหมาย หรือโทรเลขจากอาเสี่ยว่าจะมาเมื่อไร คนที่เช่า
ห้องอยู่จะต้องไปอยู่ที่อื่นทันที”

เสี่ยหงวนโกรธมาก เขามองดูคนใช้เก่าแก่ของเขาด้วยสายตาดมึงถึง

“ทำไมแกทำอย่างนี้ตาแก้ว”

ชายชรายกมือไหว้ปะหลก ๆ

“ได้โปรดเถอะครับ ผมผิดไปแล้ว อาเสี่ยเล่นมาโดยไม่ให้ผมรู้ตัวอย่างนี้ผมก็กลับ
ตัวไม่ทันนะซีครับ”

นิกโรชักเห็นใจลุงแก้ว เขากล่าวกับอาเสี่ยเบา ๆ

“จริงโวย เรามักันปัจจุบันทันด่วนเช่นนี้มัน ไม่ใช่ความผิดของลุงแก้วหรอก
คนเราเลี้ยงช้างก็ต้องกินจี้ช้างเป็นธรรมดาอยู่เอง”

ชายชรายิ้มออกมาได้ ยกมือไหว้กิมหงวนอีก

“ยกโทษให้ผมสักครั้งเถอะขอรับ ผมจะจัดการไล่คนที่เช่าห้องไปให้หมดเดี๋ยวนี้”

กิมหงวนสั่นศีรษะช้า ๆ และหัวเราะหึ ๆ ทั้งฉิวทั้งขัน

“แแก่นี้หัวเศรษฐกิจเหมือนกันนะตาแก้ว เดี่ยวก่อน อยาเพิ่งไปไล่เขาเลย ทุกคน
เขาจะเดือดร้อนหาที่พักอาศัยไม่ได้ โรงแรมหัวหิน, โรงแรมเอกชน และบ้านพักที่ให้เช่าในหัวหิน

นี่นะมีคนเช่าเต็มไปหมดแล้ว เดือนนี้เดือนเมษาเป็นเดือนที่เศรษฐีชาวพระนครเขามาแบ่งกัน ง่า – ห้องบนเรือนมีว่างบ้างไหมล่ะ”

“มีครับเสี่ย” นายแก้วพูดโดยเร็ว “ห้องหน้ามุขคนเช่าอยู่เขาเพิ่งไปเมื่อเช้านี้เองครับ ผมจะจัดให้อาเสี่ยกับคุณนิกรเดี๋ยวนี้”

กิมหงวนพยักหน้า

“ว่างห้องเดียว...”

“สองห้องขอรับ ห้องด้านหลังทางด้านใต้ก็ว่างครับ แต่มันคับแคบไปหน่อย”

อาเสี่ยอดหัวเราะไม่ได้ มองไปที่เรือนบังกะโลของเขา แล้วพูดกับลุงแก้ว

“แปลว่าขณะนี้มีคนเช่าอยู่ 4 ห้อง เหลืออยู่อีก 2 ห้อง”

ลุงแก้วยิ้มแห้งแล้ง

“ครับผม”

กิมหงวนหันมาทางนิกร

“ลงรถไว้ยกกร อาบน้ำอาบทำให้สบายใจเสียก่อน เที่ยง ๆ จะได้ไปรับคุณอาที่สถานี เรายังมีเวลาเหลืออีกตั้ง 2 ชั่วโมงกว่า อ้ายแห้วขับรถทำเวลาได้รวดเร็วดีมาก”

เจ้าแห้วยิ้มแก้มแทบแตก

“รับประทานมือชั้นผมรับรองขอรับ สมมติว่าอาเสี่ยใจป้าส่งผมไปขับรถแข่งชิงคาราทอง รับประทานผมเป็นต้องหิบบคาราทองแน่”

“พอ” นิกรพูดตัดบท “อย่าโม้เลยวะ همینจี่ฟัน”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“รับประทานเมื่อเช้าแปรงมาแล้วครับ”

สองสหายกับเจ้าแห้วต่างพากันเปิดประตูลงจากรถ กิมหงวนกล่าวกับคนของเขา

“แกไม่ต้องบอกใครนะว่าฉันเป็นเจ้าของบ้านนี้ ฉันไม่อยากจะเบ่งหรือทำให้เขาอยู่กันตามสบายเถอะ ถ้าเขารู้ว่าฉันเป็นเจ้าของบ้านเขาจะกระดากอายฉัน หากเขาถามว่าฉันเป็นใครบอกเขาก็แล้วกันว่าฉันกับเจ้ากรเป็นนักตากลอากาศที่มาขอเช่าห้องพักอยู่ที่นี่จะได้ไม่มีใครสนใจกับฉัน”

นายแก้วประนมมือแต่

“ครับ เจริญเสี่ยกับคุณนิกรขึ้นไปพักผ่อนก่อนเถอะครับ ผมจะขนกระเป๋าสื่อผ้าขึ้นไปเดี๋ยวนี้”

นิกรกล่าวกับเจ้าแห้ว

“จัดการล้าง และเช็ดครดเสี่ยให้เรียบร้อย ก่อนเที่ยงเราจะเอารถไปตลาด และจะเลยไปรับคุณพ่อที่สถานีด้วย”

เจ้าแห้วหน้าจ้อยทันที

"รับประทานเอาไว้ไปล้างที่กรุงเทพฯ ๑ ไม่ได้หรือครับ ผมอยากจะแบ่งเป็นเจ้าของรถสักหน่อย"

นายจอมทะเล้นขมวดคิ้วขึ้น

"เดี๋ยวก็รีบเปรี้ยงเข้าให้เท่านั้นเอง"

สองสหายพากันเดินตรงไปยังเรือนบังกะโลหลังนั้น ชายชราหัวกระเป่าเสื้อผ้าติดตามมาห่าง ๆ หนุ่มสาวกลุ่มหนึ่งนั่งคุยกันอยู่ที่ระเบียงบ้าน เขาพากันมองดูอาเสี่ยวกับนิกรอย่างขอมเสียมารยาท ค้อมมองเอาจริง ๆ จัง ๆ

ในชั่วโมงนั้นเอง นิกรกับอาเสี่ยวก็อาบน้ำเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวใหม่เรียบร้อย สองเกลอออกมานั่งคุยกันที่หน้าบ้าน นิกรหอบไปอย่างที่ตั้งใจมาจากเพชรบุรีเอามาด้วย พร้อมด้วยขนมหม้อแกลงหนึ่งถาดซึ่งเป็นถาดเล็ก ๆ น่าเอ็นดู

ในเวลาเดียวกันนั้นเอง เจ้าแห้วกำลังทำความสะอาดรถ "คาซิลแล็ค" เก่งอย่างชะมัดเขม้น ลุงแก้วช่วยตักน้ำให้เจ้าแห้วล้างรถ

สุภาพสตรีกลุ่มหนึ่งรวม 4 คน แต่งกายหรูหราสวมช้อตสะแล็คสะพายกล้องถ่ายรูปพากันเดินเข้ามาในเขตบ้านพักของกิมหงวน หญิงสาวทั้ง 4 คนนี้เป็นดาวสังคมที่มีชื่อเสียงปรากฏรูปถ่ายตามปกหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์บ่อย ๆ หล่อนเดินทางมาพักผ่อนตากอากาศที่หัวหินกันตามลำพัง ตะละนางแฉล้มแซมช้อยราวกับหยาดฟ้ามาแต่กระยาหงัน ทั้ง 4 สาวพักอยู่ที่นี้ แต่หล่อนออกจากบ้านไปเที่ยวตั้งแต่เช้า มีข้าวของหอบมาพะรุงพะรัง

นิกรจู้ยปาก

"อ้ออ้อ นางฟ้ามาไว้อเสี่ยว"

กิมหงวนมองตามสายตาเพื่อนเกลอของเขาทันที

"แม่ไว้อ...." อาเสี่ยวครางเบา ๆ "แม่คนเดินหน้าของกันนะเว้ย"

นิกรหัวเราะ

"เอาไปทั้ง 4 คนก็แล้วกัน ผู้หญิงนะไม่มีความหมายสำหรับกันหรอก ขณะนี้กันกำลังคิดว่ากันยังไม่ได้กินข้าวเช้า และนี่ก็ตั้ง 4 โมงครึ่งแล้ว เชิญตามสบายเถอะเพื่อน"

4 สาวพากันขึ้นบันไดมาบนเรือน พอรู้ตัวว่าถูกสองสหายจ้องมอง แม่สาวสังคมก็เริ่มเชิดหน้าทำคอแข็งในบทบาทของนางพญาผู้เลอโฉม และหญิงสาวเจ้าของร่างสูงโปร่งคนหนึ่งได้มองสบตากับอาเสี่ยวเข้าโดยไม่มีเจตนาอะไร

กิมหงวนยิ้มเป็น และก้มศีรษะให้เล็กน้อย

"สวัสดีครับ"

หล่อนค่อนข้างขี้บ แสดงสีหน้าไม่พอใจ แล้วหล่อนก็แกล้งพูดกับเพื่อน ๆ

"หัวหินเดี๋ยวนี้เลวมาก มีแต่พวกก๊วย และคนชั้นต่ำ อีตาคนเฝ้าบ้านหลังนี้แกล้ให้คน
เช่าห้อง โดยไม่ได้คำนึงว่าจะเป็นผู้ดี หรือก๊วย"

อาเสี่ยพยักหน้าให้นิกร

"ท่าทางของกันเป็นก๊วยเอามากเชียวหรือวะกร"

นิกรทวาดแว้ด

"ก็เสือกไปจิบเขาทำไมเล่า"

อาเสี่ยพรวดพราดลุกขึ้นยืน เดินตามแม่สาวงามทั้ง 4 คนตรงไปยังห้องของหล่อน
เขาร้องตะโกนขึ้นดัง ๆ

"คุณ คุณครับ หุคก่อน"

4 สาวหุคชะงักหมุนตัวกลับหันหน้ามาทางกิมหงวน และมองดูอาเสี่ยอย่างเหยียด
หยาม เสี่ยหงวนมองดูเจ้าของร่างสูงโปร่งที่พูดกระทบกระเทียบเปรียบเปรยเขา แล้วอาเสี่ยก็กล่าว
กับหล่อนอย่างนอบน้อม

"คุณ ไม่พอใจหรือครับที่ผมกล่าวทักคุณเมื่อกี้"

หล่อนยัดตัวขึ้น และยิ้มแค้น ๆ

"ทำไมจะต้องมาทักฉัน เราไม่เคยรู้จักกัน หรือเห็นหน้ากันเลย"

เสี่ยหงวนหัวเราะเบา ๆ

"ผมทักทายคุณในฐานะที่เราเป็นชาวพระนครด้วยกัน และคำว่า "สวัสดี" ก็เป็น
คำพูดที่สุภาพชนใช้ทักทายกันนี่ครับ"

หล่อนยกมือเท้าสะเอว

"แล้วฉันไปว่าอะไรคุณล่ะ พิลึก สะ สะ คนอย่างคุณนะฉันรู้จักไม่หรือ คุณทำ
ตีสนิทล้ายกับว่าเคยรู้จักกับฉันมาแต่ก่อน"

อาเสี่ยอมยิ้ม

"ก็ถ้าหากว่าเรารู้จักกันมันจะเสียหายที่ตรงไหนล่ะครับ คุณมารศรี"

"โอ๊ย เสียใจ ฉันไม่ได้ชื่อมารศรี"

"อ้าว มันเป็นความผิดของคุณเองนี่นาที่คุณไม่ได้บอกผมว่าคุณชื่ออะไร ความ
จริงเราผูกมิตรกันไว้ก็ไม่เสียหายอะไร มีแต่จะได้ประโยชน์ อย่างน้อยผมก็อาจจะรับใช้อะไรคุณ
ได้บ้าง"

หล่อนหัวเราะหยิ่ง ๆ

"ไม่จำเป็น ไม่จำเป็นอะไรสักนิดที่ฉัน และพวกเราจะต้องรู้จัก หรือผูกมิตรกับคุณ
โน่นแน่ะ ที่ชายหาดหน้าโรงแรมมีผู้หญิงถ่มเถไป คุณอยากจะผูกมิตรก็เชิญไปทำความรู้จักกับเขา
สำหรับพวกเราไม่ต้องการรู้จักกับคุณ"

กิมหงวนพยักหน้าช้า ๆ

"ถ้ายังงั้นผมขอประทานโทษนะครับ อย่างไรก็ตาม ผมขอเรียนให้คุณทราบว่าผมไม่ได้เป็นก๊วยคังที่คุณเข้าใจ"

แม่สาวน้อยร่างสูงโปร่งผืนหัวเราะ

"ก็อีกนั่นแหละ คุณจะเป็นอะไรก็ช่างคุณปะไร ฉันไม่จำเป็นจะต้องสนใจในตัวคุณหรอก"

อาเสี่ยหมุนตัวกลับเดินมาหานิกรซึ่งกำลังนั่งแทะไก่อย่างเอร็ดอร่อย ใบหน้าของกิมหงวนหม่นหมองเคร่งขรึมผิดปกติ เขาทรุดตัวนั่งบนเก้าอี้ตรงข้ามกับนิกร เอื้อมมือเปิดกระป๋องจุกบุหรี่ยี่สิบมวนหนึ่ง

ความเจี๊ยบเกิดขึ้นชั่วขณะ ได้ยินแต่เสียงลมพัดยอดสน และเสียงคลื่นชายหาดกระทบฝั่งซาดซ่าตลอดเวลา นิกรแทะขาไก่พลางมองดูกิมหงวนพลาง อาเสี่ยนั่งนิ่งเฉยทอดสายตามองไปทางประตูห้องของหญิงสาวทั้ง 4 คนนั้น เขาถอนหายใจลึก ๆ บ่อยครั้งจนกระทั่งนิกรแปลกใจก็กล่าวถาม

"เป็นอะไรไปวะ"

เสี่ยหงวนถอนหายใจเฮือกใหญ่ ค่อย ๆ ยกมือขว้างกุ่มหน้าอกด้านซ้ายของเขา

"กามเทพ...โอ - พระกามเทพเจ้าเอ๊ย พระองค์ได้ลั่นศรมาลี้เสียบอูระข้าน้อยเข้าให้แล้ว กรรมกรใดหนอที่ทำให้ข้าบังเกิดความพิสมัยอย่างไม่คาดหมายเพียงแวบเดียวที่ได้เห็นยอดกัลยาผู้เลอโฉม"

นิกรหยุดแทะขาไก่อ้าปากหาว

"อ้ายเสี่ย"

"หือ"

นายจอมทะเล้นยืมออกมาได้

"อ้อ ยังจำชื่อของตัวได้ค่อยยังชั่วหน่อย เมื่อเช้านี้แกยังดี ๆ อยู่นี่หว่า"

กิมหงวนถอนหายใจอีก

"กันรักหล่อนเสียแล้วกร แม่สาวร่างสูงโปร่งนุ่งซ้อทสะแล็คสีฟ้าที่กันได้คารมกับหล่อนเมื่อคืนนี้แหละ หล่อนสวยอะไรอย่างนั้น ปากแก้มคิ้วคางกระจุ่มกระจิม เสียงก็เพราะราวกับระฆังเงิน อือ - กรโว้ย เขาว่ามนตร์รักที่หัวหินนี่ขลังนัก ทำให้หนุ่มสาวรักกันมามากต่อมากแล้ว อยากจะรู้เหลือเกินว่าลูกเต๋าเหล่าใครหนอ กันจำได้ว่ากันเห็นรูปหล่อนในหน้าหนังสือพิมพ์บ่อยๆ"

นิกรทำหน้าซอบกล ชีมือไปที่กองไก่ย่างซึ่งวางอยู่บนโต๊ะ

"กินไก่ย่างดีกว่า เชื่อกันเถอะวะ ที่ไหนมีความรัก ที่นั่นย่อมมีความทุกข์ และที่ไหนมีห้องถ่ายทุกข์ ที่นั่นย่อมคลายความเดือดร้อน ผู้หญิงสาวนะระอะ สะ สะ ผู้หญิงคืออะไรแก่รู้ไหม....ผู้หญิงก็คือผู้หญิงนั่นเอง"

อาเสี่ยยกฝ่ามือทั้งสองปิดหน้า ลักครู่ก็คลายมือออก เขาก็มหันามองคูฟั้นและเม้มปากแน่น

"กันไม่ควรมาหัวหินเลย กรอเฮ้ย กันรักหล่อนเพียงชีวิตจิตใจ ถ้าหากว่ากันหมดหวังหล่อนกันคงตรอมใจ...โอ๊ย กันคงตายเพราะรักในครั้งนี่ กามเทพเจ้าขา..."

"เฮ้ย"

นิกรเอ็ดตะโรลั่น

"ระดับสติอารมณ์ไว้บ้างซิโว้ย ที่หัวหินอากาศมันก็ไม่ได้ร้อนกว่ากรุงเทพ ๆ เลย"

อาเสี่ยค่อย ๆ ลูกขึ้นยืน เดินวนเวียนไปมาแล้วก็เกาะขอบราวลูกกรงข้างบันไดทอดสายตามองออกไปที่ท้องทะเลสีเขียวคราม เพลิงพิศวาสระพือขึ้นอีก เขาหลงรักแม่สาวตั้งกรรมร่างสูงโปรงคนนั้นแล้ว

นิกรคงตะพาไปอย่างต่อไป ปากคอเลอะเทอะไปหมด กิมหงวนครวญเพลงรักขึ้นเบา ๆ ในทำนองเพลงไทยสากลจังหวะแทงโก้

"ตื่นตะลึง...งามซาบซึ่งจริงใจให้สดชื่นตื่นเดิน....สดสวย....แสนตำรายสวยเช่นเธอนั้นเป็นเทพธิดา"

นิกรหัวเราะก๊าก

"ถ้าปากนักก็อย่างร้องเลยวะ ถามจริง ๆ เอะนะ แกรักเขาจริง ๆ เอะ"

อาเสี่ยปราดเข้ามานั่งข้างนิกรทันที

"ให้ตื่นตายเอะวะ กันรักหล่อนปานจะกลืนกินทีเดียว"

นิกรล้วงกระเป๋ากางเกงข้างขวา หยิบขวดเล็ก ๆ ขวดหนึ่งออกมาส่งให้กิมหงวน

"เฮ้ เอน้ำมันพรายนี้นำไปใช้ ทาข้อมือหล่อนมับเดียวเท่านั้น รับรองว่าหล่อนจะต้องหลงรักแกอย่างเป็นบ้าเป็นหลังทีเดียว"

อาเสี่ยทำหน้าที่ฉวย ขกขวดขึ้นมองคูน้ำสีเหลืองในขวดนั้น

"น้ำมันพราย..."

"เออ เป็นเจ้าชู้ก็ต้องมีของดีชีวะ ไป - ไปหาหล่อนที่ห้อง เอน้ำมันพรายป้ายหลังมือหล่อนแล้ววิ่งหนีออกมา ประเดี๋ยวหล่อนจะตามแกมาที่นี่"

เสี่ยหงวนทำหน้าที่ยิ้มครึ่งแหย

"ก็ถ้าเพื่อหล่อนเรียกตำรวจจับละ"

นิกรตวาดแว๊ด

"เอะนะ อย่างมากก็ติดตะรางเท่านั้นแหละวะ อย่าชี้ขาดหน่อยเลย น้ำมันพรายของกันขวดนี้นะ มีคนขอซื้อสองแสนบาทแล้วกันยังไม่ยอมขาย กันลนเอามาจากลูกคางผีตายทั้งกลม เร็ว - บุกเข้าไปหาหล่อนในห้องเลย"

อาเสียเปิดจุกขวดออกแล้วยกขึ้นดม นิกรอดหัวเราะไม่ได้ก็ปล่อยก๊าก อาเสียโยนขวดลงบนโต๊ะทันที

"ปู่โธ่ ยาหยอดตาแท้ ๆ เสือกบอกได้น้ำน้ำมันพราย"

นายจอมทะเล้นหัวเราะงอหาย

"แกก็รู้ดีแล้วว่ากัณฑ์กลัวผียังกะอะไรดี ใครจะกล้าไปลงคางพิตตายทั้งกลมวะ ง่า -เอารถไปที่เขตลาดกันดีกว่า 5 โมงแล้ว อีกชั่วโมงเดียวรถเร็วพิเศษก็จะมาถึงหัวหินแล้ว ไปหาอะไรกินรองท้องกันก่อน"

กิมหงวนสั่งศิระชะพูดเสียงอ่อย

"แกไปกับอ้ายแห้วสองคนก็แล้วกัน กัณฑ์ศรกรรมเทพไปไม่ไหวแล้ว หล่อนสวยอะไรอย่างนี้.....กรเอ๊ย กัณฑ์หล่อนจริง ๆ วะ ถ้ากัณฑ์ไม่มีหวังหล่อนกัณฑ์ตายแน่"

นิกรนั่งตะลึงเมื่อเห็นกิมหงวนพูดอย่างจริงจัง

"เอ - แกไม่เคยเป็นยังงี้นี้หว่า พอแกตัวเข้าชักตัมหากลับ"

กิมหงวนทำคายน

"ไม่ใช่โวย ความรักไม่ใช่ตัมหา ความรักเป็นของธรรมดาธรรมชาติของมนุษย์โธ่ - ทำไมเพื่อนว่ากันยังงี้ละ" แล้วอาเสียก็ร้องไห้ยกหลังมือเช็ดน้ำตา

นายจอมทะเล้นเลิกคิ้ว

"อ้อ - เป็นเอามากโวย ทำเป็นเด็กหนุ่ม ๆ ไปได้ ความรักของแกไม่น่าจะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วอย่างนี้เลย"

"กัณฑ์มันยุคปรมาณูนี่นา" กิมหงวนพูดเสียงอ่อย "อ้ายเพื่อนยาก แกมีช่องทางอะไรที่จะช่วยกันได้ไหมล่ะ ช่วยให้ผู้หญิงคนอื่นอื่นเตอร์สในตัวกัน"

นิกรหัวเราะเบา ๆ

"แกรักหล่อนมากเชียวหรือ"

"อ้อ"

"แล้วคุณนวลละ"

"นั่นไม่ต้องพูดถึงโวย ถ้าเป็นรถยนต์กัณฑ์คงส่งขายเซียงกงนานแล้ว ถึงแม้ตัวถังจะสวยแต่เครื่องเคราก็ชำรุดทรุดโทรมหมด พูดถึงแม่คนนี่ดีกว่า" แล้วกิมหงวนก็ยกมือไหว้ นิกร "ไหว้ละวะ แกนะเป็นคนมีสติปัญญาเฉียบแหลมดีกว่ากันมาก ช่วยกันหน่อยเถอะเพื่อนนี่กว่าเอาบุญ ว้า - กัณฑ์จะตายอยู่แล้วโวย ทำไมถึงรักหล่อนเอามากมายอย่างนี้ก็ไม่รู้"

นิกรอดหัวเราะไม่ได้ เขาผลุกลุกขึ้นยืน

"เอา - กัณฑ์จะช่วยแกทำหน้าที่เป็นพ่อสื่อให้ นั่งอยู่นี่นะ อย่าเพิ่งโคดทะเลตายเสียละ"

กิมหงวนยิ้มนำสงสารทำตาละห้อย

"แจะไปไหนละ"

"อ้าว ก็ไปพบกับหล่อนซี"

คราวนี้เสี่ยหงวนยิ้มแป้น

"แจะไปพูดว่ายังไง"

"เถอะน่า นั่นเป็นเรื่องของกันเองที่จะใช้ลินการทูตอันประกอบด้วยวาทีศิลป์
อย่าหนีไปไหนก่อนนะ นั่งอยู่นี่"

แล้วนิกรก็พาตัวเดินตรงไปยังห้องพักของแม่สาวงามทั้ง 4 คน นายจอมทะเล้น
ตรงมาหยุดยืนหน้าประตูห้องหล่อน เขาแลเห็นแม่สาวงามร่างสูงโปร่งกำลังนั่งสนทนากับเพื่อน ๆ
ของหล่อนอย่างสนุกสนาน

นิกรบุกเข้าไปในห้องหล่อนอย่างถือวิสาสะ หญิงสาวทั้ง 4 คนตกตะลึงไปตามกัน
ด้วยนึกไม่ถึงว่านิกรจะออกมาเข้ามาในห้องพักของหล่อน แม่สาวสวยร่างสูงโปร่งที่กิมหงวนพิสมัย
ลุกขึ้นยืนมองคูนิกรอย่างเดือดดาล

"นี่หมายความว่าอะไรกันคะคุณ คุณอวดดียังไงเข้ามาในห้องฉัน"

นิกรก็มึนศีรษะ โต้แย้งอย่างงงวม

"ผมยอมรับว่าผมอาจไปหน่อย และขอรับความผิด สุดแล้วแต่คุณจะกรุณา
ครับ ประธานโทษ คุณคือใครครับ"

หล่อนตวาดแหว่ด

"ไม่บอก"

นิกรหัวเราะ

"ถึงคุณ ไม่บอกผมก็ทราบดีว่าคุณชื่อแจ้ว"

ใบหน้าของหล่อนแดงกำ หล่อนยกเท้าขวาชี้ขึ้นกระทืบพื้น

"มีอย่างรี คนอย่างฉันชื่อแจ้ว ฉันชื่อรสสุคนธ์ยะ ไม่ได้ชื่อแจ้ว"

นายจอมทะเล้นยิ้มแป้น

"ในที่สุดคุณก็ต้องยอมบอกชื่อของคุณ ง่า - คุณรสสุคนธ์ครับ เพื่อนของผมที่มา
พูดกับคุณเมื่อสักครู่นี้เขาขอให้ผมช่วยมาบอกคุณว่าเขารักคุณครับ เขากำลังจะตายเพราะรักคุณอยู่
แล้ว"

รสสุคนธ์โกรธจนปากซีด

"บ้า คุณบ้าอะไระ คุณพูดยังไงคุณเห็นดิฉันเป็นผู้หญิงยังไง"

"เอ๊ะ นี่ผมไม่ได้ดูถูกคุณนะครับ ความรักนี่เป็นของสูง และไม่ใช่ว่าของเล่น ๆ
ความรักเป็นเรื่องใหญ่ยิ่ง และสำคัญที่สุดในชีวิตของคนเรา เพราะคุณสวยเพื่อนผมเขาถึงรักคุณ

อย่างน้อยคุณก็ควรจะเห็นใจเขาบ้าง" พุดจบนิกรก็หันไปยิ้มกับหญิงสาวเจ้าของร่างอวบอ้วนคนหนึ่ง
"จริงไหมครับ คุณปอง"

"อู๋ตาย" แม่สาวอวบอ้วนดูทันทันเสียงแหลมเล็ก "นั่นชื่ออะคร่าวๆะ มีอย่างรีคน
อย่างนั้นจะชื่อปอง"

"เฮ้ เฮ้ ขอโทษครับ ผมไม่รู้ว่าจะเรียกคุณว่าอย่างไร นึกอะไรได้ก็เรียกไป
ก่อน"

รสสุคนธ์กล่าวกับนิกรทันที

"ที่นี่เป็นห้องพักของคุณนี่ เชิญคุณออกจากห้องเดี๋ยวนี้ ขอบอกตามตรงว่าเราไม่
ต้องการรู้จักกับคุณและอีกคนสวมแว่นตาขอบกระรุกร่างสูงเหมือนเปรดคนนั้น"

นิกรหัวเราะหน้าเป็น

"ความจริงผมก็ได้เลวทรามต่ำช้าอะไรนัก...ผู้อื่นโยนผมไม่ตรีดีกว่าอย่างอื่น
ไม่ใช่หรือครับ ชาติของเราจะเจริญรุ่งเรืองก็เพราะประชาชาติมีไม่ตรีต่อกัน สามัคคีจะนำไทยไปสู่
ความรุ่งเรือง เรา - คนไทยต้องช่วยกันสร้างชาติ"

"ออกไป" รสสุคนธ์ขวาดลัน

นิกรชักฉิว

"แล้วคุณอย่างไรเรียกผมมาหานั้นจะบอกให้ ระวังให้ดี ผมจะทำเสน่ห์ให้คุณหลง
รักผมอย่างเป็นบ้าเป็นหลังทีเดียว"

แม่สาวงามเจ้าของนามรสสุคนธ์ร้องกรี๊ดจนแทบแก้วหู

"ถ้าคุณไม่ออกไปฉันจะไปตามตำรวจให้มาจัดการกับคุณเดี๋ยวนี้"

นายจอมทะเล้นสะอื้นโฮง

"ครับ ครับ ผมไปเดี๋ยวนี้"

แล้วนิกรก็ประนมมือขึ้นทำปากหมุบหมิบว่าคาถาเพิ่มพำ

"โอมมหาระรวย โอมมหาระแวก สาว ๆ เห็นหน้าเหมือนกับหมาเห็นแขก...เพียง
...เพียง"

เขาหมุนตัวกลับเดินยิ้มออกไปจากห้อง แม่สาวน้อยทั้ง 4 คนทำหน้าตื่น ๆ ไปตาม
กัน เข้าใจว่านิกรเพิ่งหายป่วยจากโรงพยาบาลโรคจิต นายจอมทะเล้นเดินตรงเข้ามาหาเลียหงวนซึ่ง
นั่งกระวนกระวายอยู่ที่หน้ามูขี้มนเอง

"ว่ายังไง กร"

กิมหงวนถามเสียงเครือน่าสงสาร เหมือนกับเด็กหนุ่มที่ตกอยู่ในห้วงรักเหวลึก

นิกรทรุดตัวนั่งข้างเพื่อนเกลอของเขา

"เรียบร้อย"

อาเสี่ยยิ้มแห้ง ๆ

"เรียบร้อยนะยังงါเล่า"

นิกรว่า

"เฮ้นนี่ไปพบกับหล่อนที่ชายทะเล แกมีหวัง 90 เปอร์เซนต์แล้ว หล่อนแสดงท่าที ว่าพอใจแกเหมือนกัน"

"ฮ้า"

"จริงวะ ไปปรึกษากันที่ร้านอาหารตลาดนัดไชยดีดีกว่า"

"งั้นเระ ไป ๆ กันเลี้ยงแกให้เต็มทีเลย เพื่อนกันมันต้องช่วยเหลือกันอย่างนี้สิวะ"

เจ้าแห้วพาตัวเดินออกมาจากห้องพัก เขาอาบน้ำแต่งกายชุดใหม่เรียบร้อย เจ้าแห้ว ตรงเข้ามาหาสองสหาย

"รับประทานไปตลาดกันหรือยังละครับ ผมเต็มแยะแล้ว"

อาเสี่ยหัวเราะ

"หัวข้าวเระ"

"โธ่ - ก็หิวนะซีครับ รับประทานนั่งหลังขดหลังแข็งขับรถมาตั้งแต่ตี 5 กาแฟสัก ถ้วยก็ไม่ได้แอม รับประทานไล่ตีบติดกันหมดแล้ว"

กิมหงวนกับนิกรต่างลุกขึ้นยืน เลี้ยหงวนยกมือคบศีรษะเจ้าแห้วเบา ๆ

"ไป - ไปกินข้าว แกเช็ดรถใหม่เอี่ยมเนไปเลย ยังงี้ซีวะค้อยนำจับอวดความเป็น เศรษฐี ฉันทคิดว่าใน โลกนี้คงจะหาใครเช็ดรถให้เป็เงางามอย่างแกไม่ได้อีกแล้ว"

เจ้าแห้วยิ้มซัด ๆ

"รับประทานอย่างเพ็งขอละครับ ลมสว่างจะจับผมอยู่แล้ว"

นิกรเอื่อมมือหยิบไก่อ่างชิ้นสุดท้ายที่วางอยู่บนโต๊ะ แล้วเดินนำหน้าพาอาเสี่ยกับ เจ้าแห้วลงบันไดไปจากเรือนบังกะโลที่พักของเขา ต่อจากนั้น "คาดิลแล็ค" เก่งก็พาสองสหายกับ เจ้าแห้วคลานออกไปอย่างสง่าผ่าเผย หญิงสาวชาวสังคมทั้ง 4 นางมองดูอยู่ที่หน้าต่างห้องพักของ หล่อน พอแลเห็นเลี้ยหงวนขับรถ "คาดิลแล็ค" เก่งนั่งเคียงคู่กับนิกร แม่สาวงามเจ้าของนาม รสสุคนธ์ก็เริ่มสนใจกับอาเสี่ยทันที และนึกเสียใจที่ไม่ควรพูดกับกิมหงวนอย่างรุนแรง ด้วยนึกไม่ ถึงว่าเจ้าหนุ่มสูงชะลูดสวมแว่นตาขอบกระสุนี่จะเป็นเจ้าของรถเก๋งราคาแสน ซึ่งในประเทศไทยมี อยู่เพียงสอง หรือสามคันเท่านั้น

ตอนเที่ยงวันนั้นเอง นิกรกับกิมหงวนและเจ้าแห้ว ก็มาปรากฏตัวขึ้นที่สถานี รถไฟเพื่อคอยรับรถเร็วพิเศษซึ่งเดินทางมาจวนจะถึงแล้ว มองแลเห็นขบวนรถไฟลิบ ๆ ข้างหน้า ทางขวามือของสถานี

บริเวณสถานีมีชาวพระนครพวกเศรษฐีมหาเศรษฐีราว 20 คนเดินกรไปมาคอยเบ่งกับผู้ที่มารดเที่ยวนี้ ถ้ารู้จักกันก็จะได้ทักทายกันอวดว่าฉันก็มาหัวหินเหมือนกัน ถ้าไม่รู้จักกันก็จะเบ่งหรือปิ่นปึงเข้าหากัน หัวหินเป็นที่รวมของเศรษฐีหรือคนชั้นสูง แน่นอนละ คนจนยอมไม่มีโอกาสที่จะไปพักผ่อนตากอากาศได้ เพราะค่าใช้จ่ายวันหนึ่งรวมค่าที่พักและค่าอาหารในราว 300 บาทต่อคน 2 คน อย่างไรก็ตาม หัวหินไม่ได้มีความหมายอะไรสำหรับชาวหัวหินอันแท้จริงเลย นอกจากชาวหัวหินนิกขบชั้น และสมเพชเวทนาพวกเศรษฐีชาวกรุงที่เบ่งเข้าหากัน พยายามโอ้อวดว่าตนร่ำรวยกว่าคนอื่น

อาเสี้ยกับนิกร และเจ้าแก้ว ยืนอยู่บนชานชาลาออกสถานีด้านเหนือ สองสหายกำลังปรึกษารื้อกันด้วยเสียงค่อนข้างดังตามธรรมดาของคนมีเงินทั้งหลาย

"ยังไม่หายเจ็บใจไว้" เสี้ยหงวนพูดพลางมองขบวนรถเร็วพิเศษซึ่งใกล้สถานีเข้ามาตามลำดับ "เอายังงี้เถอะวะกร"

"เอายังงี้ล่ะ" นิกรถามยิ้ม ๆ

"อย่าทัก และอย่าพูดอะไรกับคุณอาเลย เราทักแต่ยายพลกับดิเรกเท่านั้น"

นิกรเห็นฟ้องด้วย

"เออ ดีเหมือนกัน ให้คุณพ่อท่านก่อเล่น" แล้วเขาก็หันมาทางเจ้าแก้ว "เอ็งก็เหมือนกัน อย่าพูดกับคุณพ่อเป็นอันขาด"

เจ้าแก้วลืมหูลงแล้วหัวเราะ

"ยังงั้นผมไปนั่งอยู่ที่รถของเราดีกว่านะครับ รับประทานขึ้นผมไม่พูดกับท่าน ผมก็คงเจ็บตัวท่านนั่นเอง"

นิกรมองดูเจ้าแก้วอย่างเห็นใจ

"ดีแล้ว เอ็งออกไปคอยที่รถ"

เจ้าแก้วรีบเดินออกไปจากสถานีหัวหินทันที ขบวนรถเร็วแล่นมาถึงจุดหมายปลายทางแล้ว ความเร็วของรถช้าลงตามลำดับ ทางการรถไฟจักรรถขบวนนี้ขึ้นก็เพื่อความสะดวกแก่พวกเศรษฐีชาวพระนครที่จะพาครอบครัว หรือเมียเล็ก ๆ มาตากอากาศที่นี่ หรือผู้ที่มีสตางค์พอสมควรก็อาจจะมาเที่ยวหัวหินวันเดียวกลับยังได้ มีเวลาอยู่หัวหินราว 6 ชั่วโมงแล้วก็เดินทางกลับโดยรถเร็วพิเศษขบวนนี้

รถหยุดเทียบชานชาลาของมัน ผู้โดยสารรถพิเศษมีไม่ถึง 200 คน เนื่องจากรถขบวนนี้ออกจากสถานีธนบุรี 6.00 น. ซึ่งเข้ากินไป บรรดานักตากอากาศจึงสมัครใจมารดเร็วธนบุรี - ประจวบคีรีขันธ์มากกว่าเพราะออกจากสถานีธนบุรี 7.15 น. อย่างไรก็ตาม รถพิเศษขบวนนี้พิเศษจริง ๆ รถโบกี้ทุกหลังสวยงามมากผิดแผกกว่ารถธรรมดา

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ พาดร. ดิเรก กับนายพัชราภรณ์ถือกระเป๋าเดินทางลงมาจากรถ
โบกี้คันท้ายขบวนซึ่งเป็นรถชั้นที่หนึ่ง มีผู้โดยสารราว 10 คนเท่านั้นสำหรับโบกี้คันนี้ ท่านเจ้าคุณ
แต่งกายทันสมัย กางเกงขาสั้นสีน้ำตาล, สวมถุงเท้ายาวและรองเท้าสปอร์ต สวมแจ็กเก็ตปาล์มบิช
สีเดียวกับกางเกง สวมหมวกเก็บและปากคาบกล้องยาเส้น มีกล้องถ่ายรูปชั้นดีสะพายป่า ส่วนพล
กับดิเรกแต่งกายคล้ายกัน กางเกงขาวาสีเทาเข้ม เชิ้ตแขนยาวสีขาวพับแขน ดร.ดิเรกมีกล้องถ่าย
ภาพยนตร์ขนาด 16 ม.ม. ติดมาด้วย

นิกรกับอาเสี่ยยืนอยู่ห่างจากเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ และสองสหายเพียงห้าหกก้าวเท่า
นั่นเอง ท่านเจ้าคุณยิ้มแย้มแจ่มใสพูดคุยกับสองสหายด้วยเสียงหัวเราะ

"อ้ายลิงแสมสองตัวไม่ได้ร่วมทางมาด้วย สบายใจเหลือเกิน ป่านนี้มันคงรู้แล้วว่า
เรามาหัวหินกัน ฮี ฮี ท่ามันคงเดือดดาลเราเหมือนกัน"

ดร. ดิเรก หันมามองดูกิมหงวนกับนิกรโดยบังเอิญ พอแลเห็นเข้า นายแพทย์หนุ่ม
ก็สะดุ้งเฮือกสุดตัว รีบดึงแว่นตาออกมาเอาผ้าเช็ดหน้ากระຈกแล้วสวมเข้าไปใหม่จ้องตาเขม็งมองดู
นิกรกับเสี่ยหงวน

"มายก้อด....."

ดิเรกอุทานเสียงลั่น

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ กับพลมองตามสายตานายแพทย์หนุ่มทันที แล้วสองคนก็สะดุ้ง
โหยง ท่านเจ้าคุณอ้าปากหาว ยืนตะลึงอยู่สักครู่ก็หัวเราะลั่นสถานี

"เฮ้ - ไปยังใงมายังใงกันวะ ฮะ ฮะ เกมารถขบวนเดียวกับฉันหรือนี่"

เสี่ยหงวนยกมือทำสะเอว แกล้งทำหน้าตื่น ๆ แล้วพูดคุยกับนิกร

"อ้อ ตาแก่นี่ใครวะ ไม่เคยรู้จักมักจี่กับเราสักหน่อยดันมาทักเรา"

นิกรค้อนเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ แล้วพูดคุยกับกิมหงวน

"ท่าจะพวกนักคัมหมู"

เจ้าคุณทำคายน เอ็ดตะโรลั่น

"มึงนะซี นักคัมหมู"

"อ้อ" นิกรคราง "ชอบกลจริงเชียว พุดมึงมาพาโว้ย หยาบคาย" พุดจบก็จูงมือ
กิมหงวนพาเดินไปจากที่นั่น

พลหัวเราะก๊าก

"เฮ้ย - อ้ายกร....อ้ายเสี่ย.....กลับมาก่อน"

นิกรกับกิมหงวนแกล้งเดินไปทางประตูเข้าออกของสถานี ดร.ดิเรกหัวเราะหึ ๆ
พูดคุยกับพ่อตาของเขา

"ผมคิดว่าอายสองคนคงจะมารถยนต์ครับ เสื้อผ้ายังใหม่เอี่ยม หน้าก็ไม่
จะมุกจะมอมเหมือนอย่างพวกเรา มันคงมาถึงก่อนเรา และอาบนํ้าเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวเรียบร้อย
แล้ว"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยิ้มแห้ง ๆ

"ถ้ายังงั้นอายหงวนกับเจ้ากรมคงรู้ว่าเราแอบมาหัวหินกันตามลำพังโดยไม่ได้ชวน
มัน เลยพากันมาหัวหินบ้าง เอ - มันคงโกรธพ่อแม่เสีย ว้า - ความจริงพ่อชวนมันมาด้วยก็สิ้นเรื่อง
อายหงวนมันเป็นคนคิดมากเสียด้วย"

พลอดหัวเราะไม่ได้

"มันไม่โกรธหรอกครับ แอ๊คไปยังงั้นเอง ผมสงสัยว่าเมื่อเขียนวานนี้ระหว่างที่เรา
ปรึกษาหารือกันว่าจะมาหัวหิน อย่างไรเสียอายแห้วก็จะต้องลอบเข้ามาฟังแล้วไปบอกให้อายสองคน
นั้นรู้ นิสัยของอายแห้วมันสอดรู้สอดเห็นมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เห็นฟ้องด้วย

"นั่นนะซี ง่า - เจ้าหงวนกับเจ้ากรมมันคงจะพักอยู่ที่บังกะโลใหญ่ของอายหงวนเป็น
แน่ เพราะที่พักตามโรงแรมคงไม่ว่าง ไปเถอะเว้ยเรา รีบไปที่พักของเราก่อน"

เจ้าคุณเดินนำหน้าพาดร. ดิเรก กับพลออกไปนอกสถานี่ พลแย่งกระเป๋าเสื้อผ้าใน
มือเจ้าคุณปัจจนิก ๆ มาถือให้ พอออกมาสถานี่ต่างก็แลเห็นกิมหงวนกับนิกรขึ้นหน้าค้ำว่าอยู่
ข้างรถ "คาดิลแล็ค" เก่ง เจ้าแห้วทำเป็นไก่อ้เช่ครด เจ้าคุณปัจจนิก ๆ พาสองสหายมาที่รถ

"อายหงวน" ท่านพูดพลางหัวเราะพลาง "แกโกรธอาจจริง ๆ หรือวะ"

อาเสี้ยค้อนปะหลับปะหลือก กล่าวเป็นคำกลอนเรื่องอิเหนาทันที

ถึงตายก็ไม่ต้องมาดูผี

อย่าดูทั้งเปลวอัคคี

ตั้งแต่นี้ขาดกันจนบรรลัย

นิกรพูดต่อทันที

ครั้นอ่านสาส์นเสร็จสิ้นพระทรงฤทธิ

ถอนฤทัยให้คิดสงสัย

บุษบาจักงามสักเพียงใด

จึงต้องใจระตุทุกบุรี

"เฮ้ย" กิมหงวนควาคลั่น "ไม่ใช่เวลาที่จะพูดเล่นโว้ย รู้ตัวเสียบ้างซิว่า เราสอง
คนนะไม่มีใครเขาคบหาสมาคมกับเราแล้ว ฮี - เจ็บใจเหลือเกิน"

นายพัชราภรณ์หัวเราะลั่น วางกระเป๋าเสื้อผ้าลงแล้วเอื้อมมือเปิดประตูตอนหลังรถ
"คาดิลแล็ค" เก่งออก กิมหงวนเล่นงานพลทันที

"อะไรกันไว้ นี้อะไรส่วนตัวของอาเสี้ยกิมหงวนไม่ใช่รถสาธารณะ หรือรถแท็กซี่"
พูดจบเขาก็ยกมือจับแขนนิกร "ไป - กลับบ้านเรา เรามันเป็นคนที่ยังคงเสียวเสี้ยนแล้ว ไป
นอนคุยกันตามประสาคนยากจนดีกว่า หรือแจะฉีกเบาะรถเล่นสักห้าหกหมื่นก็เอา"

นิกรกับกิมหงวนต่างขึ้นไปนั่งตอนหลังรถ เจ้าแห้วรีบขึ้นประจำที่คนขับ
"เฮ้" ดร. ดิเรกอุทานแล้วยิ้มให้นิกร "ช่วยไปส่งที่โรงแรมรถไฟหน่อยเถอะวะ
อย่าเป็นบ้าหน่อยเลยนะ"

นิกรทำปากเบะ แล้วก็ยักคิ้วให้นายแพทย์หนุ่ม
"เสียวใจคุณ นี่มันรถส่วนตัวของท่านมหาเศรษฐีกิมหงวน เชิญคุณไปสามล้อ
ดีกว่า" แล้วนิกรก็ยกมือตบหน้าเจ้าแห้ว "ไป - อ้ายแห้ว"

เจ้าแห้วตกที่นั่งกลืนไม่เข้าคายไม่ออก เขาชำเลื่องหางตามองดูเจ้าคุณปัจจนึก ๆ
กับพล และดร. ดิเรกอย่างเกรงกลัว เจ้าแห้วจำใจกดสตาร์ทเข้าเกียร์พารดเก็งคันงามเล่นไปจากที่
นั้น เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ทำตาปริบ ๆ

"เอ - อ้ายสองคนมันโง่จริง ๆ ไว้ ช่างมันเถอะวะ โง่ก็โง่ไม่เห็นจะต้องจ้อ ที่
พักของเราก็มีแล้ว"

โดยพาหนะรถจักรยานสามล้อแบบฟางข้าง 2 คัน ท่านเจ้าคุณกับสองสหายก็
มาถึงโรงแรมหัวหินซึ่งอยู่ห่างจากสถานีไม่ถึงกิโลเมตร

รถจักรยานทั้ง 2 คัน แล่นมาหยุดหน้าตึกโรงแรมหัวหิน ซึ่งเป็นโรงแรมที่โอ้อ่า
หรูหรา และมีบริการดีที่สุดในหัวหิน เพราะเป็นโรงแรมของการรถไฟนั่นเอง เจ้าคุณปัจจนึก ๆ
ก้าวลงจากรถ และหันมาพยักหน้ากับสองสหาย

เจ้าหน้าที่ของโรงแรมคนหนึ่งรีบเข้ามาต้อนรับอย่างนอบน้อม
"สวัสดีครับท่าน กรุณาบอกให้ผมทราบด้วยครับว่าท่านสั่งจองห้องพักหรือ
บังกะโล"

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ยิ้มเล็กน้อย
"เปล่า เราไม่ได้สั่งจองห้องพักหรือบังกะโลจากกองโรงแรมการรถไฟที่กรุงเทพฯ"
หรือ"

"โอ - ถ้ายังงั้นผมเสียใจเหลือเกินครับที่จะเรียนให้ทราบว่า ไม่มีห้อง หรือ
บังกะโลว่างเลย"

ท่านเจ้าคุณหัวเราะ
"เดี๋ยวก่อน ฟังฉันก่อน ง่า - เพื่อนของฉัน.....พระวิเศษนิตการเขาจองบังกะโลไว้
3 วันตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป แต่ว่าเขามีความจำเป็นมาได้ เขาก็เลยให้ฉันมาแทน บังกะโลที่พระ
วิเศษ ๆ เพื่อนของฉันจองไว้ คือบังกะโลแถวหนึ่งหลังที่ 5"

พนักงานโรงแรมนี่อิงไปสักครู่

"เอ - ท่านไม่ได้เป็นคนสั่งจองนี้ครับ ทางโรงแรมจะให้พักได้เฉพาะผู้ที่สั่งจองเท่านั้น"

"อ้าว ก็เขาให้ฉันมาแทนเขานี่นา"

พนักงานโรงแรมยิ้มอ่อนโยน

"ไม่ได้หรอกขอรับ ผิดระเบียบ เคยมีเรื่องยุ่งยากบ่อย ๆ ครับ มีคนมาอ้างว่าคนจองมาไม่ได้แล้วเข้าอยู่แทน แต่พอรุ่งขึ้นผู้สั่งจองเดินทางมา คนอยู่ก่อนก็ไม่ยอมไป เขาก็เลยฟ้องไปทางกรุงเทพ ๆ เลยมีคำสั่งมาว่า จะให้อยู่ได้เฉพาะผู้ที่สั่งจองเท่านั้น"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ชักฉิว

"บ๊ะ ถ้ายังงั้นฉันโกหกเธอว่าฉันคือพระวิเศษ ๆ เธอจะรู้หรือ"

พนักงานโรงแรมหัวเราะ

"ทราบครับ คุณพระท่านพาครอบครัวมาหัวหินทุกปี ผมเสียใจจริง ๆ ครับ ที่ไม่อาจจะให้ท่านพักบังกะโล หลัง 5 แทนคุณพระวิเศษได้เพราะผิดระเบียบ"

"ว่า..." เจ้าคุณคราง "แล้วฉันจะไปพักที่ไหนเล่า ดายละ เธอช่วยพาฉันไปพบผู้จัดการหน่อยเถอะ ฉันจะพูดกับเขาเอง"

"พูดกับท่าน ท่านก็อนุโลมให้ไม่ได้ครับ เพราะผิดระเบียบจริง ๆ"

พล กับ ดร. ดิเรกเข้ามาช่วยพูดกับพนักงานโรงแรม แต่ก็ได้รับคำชี้แจงอย่างนอบน้อมน่าเห็นใจ นายพัชราภรณ์จึงกล่าวกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ

"ไปพักบ้านเจ้าหวนก็แล้วกันครับ ความจริงที่โน่นก็สบายดีเหมือนกัน ผู้เข็นน้ำมันก๊าดขนาดตั้ง 9 คิว วิฑูร์ก็มีฟัง ไปเถอะครับอยู่รวมกันดีกว่า"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยิ้มแห้ง ๆ

"เอา ไปก็ไป"

รถจักรยานสามล้อทั้งสองคันนั้นพาสองสหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ออกไปจากโรงแรมและย้อนกลับไปตามทางเก่า พอถึงสี่แยกโรงไฟฟ้ารถทั้งสองคันก็เลี้ยวช่วยมือไปทางหนองแก รถเก๋งของเศรษฐีชาวพระนครเล่นสวนกับไปมาอย่างน่าเวียนหัว ในรถเหล่านั้นเต็มไปด้วยเทพบุตรเทพธิดา ที่เดินย่ำต๊อกอยู่ตามถนนก็มี หัวหินเดือนเมษายนเป็นสถานที่ของชาวพระนครโดยเฉพาะ

ไม่ถึง 15 นาที เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กับพล และ ดร. ดิเรกก็เดินทางมาถึงบ้านชายทะเลของเสี้ยหวน รถจักรยานทั้งสองคันแล่นตามกันเข้ามาในเขตบ้าน และหยุดบนถนนโรยกรวดระหว่างต้นสนนั้น

ในเวลาเดียวกันนี้เอง เลี้ยหვნกับนิกรกำลังนั่งสนทนากันอยู่ที่หน้ามุข ส่วนเจ้า
แห้วได้รับคำสั่งจากอาเสี้ยให้รื้อเสื้อผ้าออกจากกระเป๋าเดินทางของเขากับนิกรจัดแขวนไว้เรียบร้อย

กิมหვნกับนิกรแลเห็นท่านเจ้าคุณกับสองสหายแล้ว แต่ก็ทำเป็นไม่เห็นนั่งคุย
กันต่อไปจนกระทั่งเจ้าคุณปัจฉิม ๗ เดินนำหน้าพาพลกับ ดร.ดิเรก เดินขึ้นบันไดมา

"เฮ้ย - อ้ายเสี้ย" เจ้าคุณกล่าวทัก

เลี้ยหვნวางท่าทางอย่างปั้นปึ่ง

"ขอโทษ มหาไครพี่ชาย"

ท่านเจ้าคุณทำค้อย่นโยนกระเป๋าเสื้อผ้าของท่านลงไปบนตักของนิกร แล้วยกมือ
ทำสะเอวมองดูกิมหვნอย่างเคียดดาล

"อ้อ เดียวนี้ฉันเป็นแต่เพียงพี่ชายของแกเท่านั้นละหรือ"

"ก็ได้" อาเสี้ยเอ็ดตะโร "ผมไม่เห็นแปลกอะไรเลย จะมาอะอะบนบ้านผมไม่ได้
นา ประเดี๋ยวผมตั้งชื่อหาว่าบุกรุกจะลำบาก"

พลเดินเข้ามายกมือเชกศีรษะอาเสี้ยค่อนข้างแรง

"อย่าแอกให้มากนักเลยอะ อ้ายแห้วหายหัวไปไหนล่ะ ให้มันมารับกระเป๋าไป"

กิมหვნหัวเราะ

"ทำไมไม่ไปพักที่โรงแรมหัวหินล่ะ"

พลว่า "พักไม่ได้ ทางโรงแรมเขาไม่ยอมให้พักเพราะเราไม่ได้เป็นคนจอง
บ้านพักไว้"

นิกรกับกิมหვნหัวเราะชอบใจไปตามกัน บทบาทของนิกรกับกิมหვნสิ้นสุด
ลงแล้ว นิกรตะโกนเรียกเจ้าแห้วให้ออกมาเอากระเป๋าเสื้อผ้า เจ้าแห้วแลเห็นเจ้าคุณปัจฉิม ๗ กับ
พล และดร. ดิเรกก็ตกใจสะดุ้งโหยง

"อ้าว รับประทานไม่ได้พักที่โรงแรมหัวหินหรือครับ"

ดร. ดิเรกทำตาเขียวกับเจ้าแห้ว

"ไม่ใช่เรื่องของยูหรือหน้า พวกเราจะพักอยู่ที่ไหนมันเรื่องของเราต่างหาก เอา
กระเป๋านี้ไปเก็บ แล้วก็หาอะไรเย็น ๆ มาให้ดื่มก่อน"

"ว้า" เจ้าแห้วคราง "รับประทานงานหนักอีกแล้ว"

พลยกเท้าเตะพลักเข้าไป

"นี่เนอะ บ่นดึ้นัก"

เจ้าแห้วสูดปากลั่น ก้มลงหิ้วกระเป๋าเสื้อผ้าเดินเข้าไปในห้องทางขวามือ กิมหვნ
นเรียกนายแก้วมาพบกับเขา สั่งให้จัดห้องพักอีกห้องหนึ่งโดยด่วน แล้วอาเสี้ยก็เล่าให้ฟังว่าลุงแก้ว
คิดหาไฟฟ้าพิเศษเปิดบังกะโลให้พวกชาวพระนครเช่าเป็นห้อง ๆ มาอยู่กันเต็มไปหมด แต่ขณะนี้
ต่างพากันไปเที่ยวนอกบ้านยังไม่กลับ กิมหვნเล่าให้ฟังถึงแม่สาวสังคมทั้ง 4 ซึ่งมาเที่ยวหัวหินกัน

ตามลำพัง และขณะนี้กำลังคิดถึงน้องต้องใจหญิงสาวคนหนึ่งชื่อรสสุคนธ์ ส่วนนิกรก็ยอมรับว่า เขาพอออกพอใจหญิงสาวที่ชื่ออะคร้าว ซึ่งเป็นเพื่อนของรสสุคนธ์นั่นเอง

อาเสี่ยวว่า...

"กันเจอศรภามเทพเข้าให้แล้ว อ้อชื่อหล่อ่นสวยยิ่งกว่าเทพธิดาเสียอีก"

นิกรพูดอวดพลบ้าง

"ของกันก็ไม่เลว ขนาดนางสาวไทยอายม้วนตัวนไปเลย"

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ พูดเสริมขึ้น

"ระวังนะไวย หล่อนเป็นสาวเป็นนางมาหัวหินกันตามลำพังก็ควรจะต้องซื้อส่งสัยไว้ก่อน เดียวไปเจอทีเด็ดเข้าแก 2 คนจะลำบาก"

อาเสี่ยวยิ้มเป็น

"สาวสังคมจริง ๆ ครับ คุณอา ผมเคยเห็นรูปในหน้าหนังสือพิมพ์บ่อย ๆ"

ดร. ดิเรกกล่าวเตือนเพื่อนเกลอทั้งสองด้วยความหวังดี

"แต่ภาพตามหน้าปกหนังสือพิมพ์บางฉบับก็ไม่ใช่คนดิบนคนดิอะไรนัก กะหรือชั้นสูงก็ยังมี เพราะว่าคนดี ๆ เขาคงไม่ยอมให้ถ่ายภาพที่เกือบจะเห็นตับไตไส้พุงของเขาหรือคลังกรมเมืองไทยเรากำลังเน่าเฟะ สาวสังคมส่วนมากก็คือผู้หญิงที่ดิ้นรนหาตัวนั่นเอง"

พลยกนาฬิกาขึ้นมองดูเวลา แล้วลุกขึ้นยืน

"อาบน้ําอาบท่าเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวกันให้สบายเสียก่อนเถอะวะพวกเรา" แล้วเขาก็หันมายิ้มกับเจ้าคุณปัจฉิม ๑ "ถ้าไม่ได้บ้านพักของเจ้าหงวนเราคงจะแย่นะครับ"

เจ้าคุณยิ้มแห้ง ๆ

"นั่นนะซี บ้านของอาทางไกลกังวลก็ขายไปเสียเมื่อปีกลายนี้" ท่านหันมายื่นมือขวาให้กิมหงวน "ดีกันไวย อ้ายเสี่ยว"

อาเสี่ยวสั่นศีรษะ

"ต้องเอาดอกไม้รูปเทียนมาขมาผมเสียก่อน"

ท่านเจ้าคุณยกหลังมือขวาตบหน้ากิมหงวนเต็มแรง

"นี่แน่ะ"

คณะพรรค 4 สหายหัวเราะครื้น กิมหงวนกับนิกรสดชื่นขึ้นเมื่ออยู่กันครบแซ่ทเช่นนี้ แต่เจ้าแห้วมีภาระที่จะต้องทำเพิ่มขึ้นอีก

พอแดดอ่อนหลังจาก 16.30 น. ล่วงแล้ว ชายหาดหัวหินก็คราคร่าไปด้วยหนุ่มสาวชาวพระนครที่ล้วนแต่เป็นเศรษฐีเดินกรีดกรายหาหอย, เก็บหอย บ้างก็นั่งสนทนากันเป็นคู่ ๆ บ้างก็จื๋มมาเล่น เด็ก ๆ ชาวหัวหินนำม้ามามาให้เช่าจื๋มชั่วโมงละ 10 บาท นอกจากนี้ยังมียางในรถยนต์บรรทุกสูบลมเต็มที่มาให้เช่าเล่นน้ำชั่วโมงละ 3 บาท บาร์ลอยหน้าโรงแรมเต็มไปด้วยชาวพระนคร พวก

ผู้ชายสวมเสื้อฮาวายลวดลายต่าง ๆ วางท่าทางให้ภาคภูมิใจเป็นคนมีเงิน พวกผู้หญิงสวมเสื้อ
กางเกงอาบน้ำฟิตเปรี้ยว เห็นส่วนเว้าส่วนโค้งถนัดตาเป็นที่น่าเสียวใส่ยิ่งนัก

ห่างจากเขื่อนหน้าโรงแรมไปทางใต้เป็นที่อาบน้ำเพราะปราศจากก้อนหิน หนุ่ม
สาวหลายร้อยคนดำผุดดำว่ายได้คลื่นกันอย่างสนุกสนาน แต่นิจจา...หัวหินราวกับดินแดนของ
ชนต่างชาติ เพราะ 50 เปอร์เซ็นต์เป็นชาวจีนเอเชียกระเป๋านัก 30 เปอร์เซ็นต์เป็นแขกหมวดเครา
รุ่มร่าม มีคนไทยเพียง 15 เปอร์เซ็นต์เท่านั้น ชาวยุโรปและอเมริกันอีก 5 เปอร์เซ็นต์

คณะพรรค 4 สหายคอยแม่ดาวสังคม 4 นางอยู่ที่บ้านพักจนกระทั่ง 16.30 น.
หล่อนก็ยังไม่ว่างกลับมาจากเที่ยว เจ้าคุณปัจฉิม ๑ เลขชวน 4 สหายกับเจ้าแก้วมาเล่นน้ำหน้าโรงแรม
หัวหิน ทั้ง 6 คนนั่ง "คาเฟ่เล็ก" เก่งอ้อมมาทางถนนใหญ่ และจอดที่โรงแรมหัวหิน ทุกคนแต่ง
เสื้อกางเกงอาบน้ำทะเล เว้นแต่นิกรคนเดียวที่นุ่งผ้าขาวม้าเก่า ๆ ตาหมากรุกแดงขาว และสวมเสื้อ
กล้วยขนาดหลายแห่ง

"ว้า แกนี่ก็ขี้จ้งไว้อ"

ดร. ดิเรกบ่นพึมพำเมื่อเดินมาถึงชายหาด เขามองคุณนิกรอย่างเคียดแค้น

"แกไม่อาบเขาบ้างหรือยังไงวะกร ดันนุ่งผ้าขาวม้ามาได้"

นิกรหัวเราะ

"กันจะต้องเป็นตัวของตัวเองเสมอ กันไม่มีความประสงค์จะหลอกหลวงตบตาใคร
หรือ คนไทยเวลาอาบน้ำเขานุ่งผ้าขาวม้าด้วยกันทั้งนั้น สวมเสื้อกางเกงแบบนี้มันฝรั่ง
ไม่ใช่คนไทย"

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ ออดหัวเราะไม่ได้

"แล้วแกจะลงเล่นน้ำได้อย่างไร ลูกคลื่นซัดโครมเดียว ผ้าขาวม้าแกก็หลุด"

"อ้อ ไม่ใช่ความผิดของผมนี่ครับ คลื่นมันตีหลุดไปทางไหนผมก็ว่าไปเก็บเอามา
นุ่งใหม่"

พลถอนหายใจหนัก ๆ

"ใครเขาเห็นแกเข้าเขาดูถูกแกแย"

นิกรลืมหูลง

"ก็ตามใจเขาซี กันแต่งแบบไทยแท้เช่นนี้สบายดีแล้ว อาบน้ำก็หมดจด ไปไว้อ -
ลงทะเลเลย ไชโย"

บรรดานักตากอากาศพากันมองคุณนิกรเป็นตาเดียว แน่ละ สายตาของคนเหล่านั้น
เต็มไปด้วยความเหยียดหยามนายจอมทะเล้น 4 สายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๑ และเจ้าแก้วลงเล่นน้ำกัน
อย่างสนุกสนาน

คลื่นลูกหนึ่งวิ่งเข้าหาฝั่งในขณะที่นิกรยืนแช่น้ำอยู่ครึ่งตัวหันหลังให้ และกำลังคุยกับดร. ดิเรกเพลิน คลื่นลูกนั้นกระแทกนิกรเต็มแรงถึงกับเสียหลักหกล้มหัวคะมำ ผ้าขาวม้าหลุดจากตัวปลิวไปตามคลื่น นิกรร้องสุดเสียงรีบนั่งลงในน้ำ และว่ายออกไปหาน้ำลึก เจ้าแห้วหัวเราะงอหายเดินไปเก็บผ้าขาวม้าแล้วเอาไปส่งให้นิกร

"รับประทานนุ่งกางเกงในหรือเปล่าครับ"

นายจอมทะเล้นยิ้มแห้ง ๆ

"เปล่า ไม่ได้นุ่งหรอก"

"ว่า ยังจึ้นรับประทานนุ่งให้มันแน่น ๆ หน่อยซีครับ ประเดี้ยวไปเ๊ย"

นิกรจัดแจงนุ่งผ้าขาวม้าในน้ำ และลุกขึ้นยืนจูงกระเบนหยักรั้งให้แน่นหนา เขาคำพูดคำว่ายต่อไป

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ คำน้ำได้ทนมาก ท่านดำน้ำเข้าไปทางหมู่หนุ่มสาวกลุ่มหนึ่งเห็นแต่ส่วนศีรษะของท่าน โผล่ขึ้นมาไร้พื้นน้ำเล็กน้อย หญิงสาวคนหนึ่งร้องอุทานขึ้นดัง ๆ

"อ๊วยตาย แมงกระพุนไฟ หนีเร็ว พวกเรา ตัวแดงแจ๋เลย"

เสียหัวดีว้ายกระตุ้วตั้งขึ้น เจ้าหนุ่มรูปหล่อหีบกิ่งไม้แห้ง ๆ คู้หนึ่งย่องเข้ามาประเคนลงกลางศีรษะเจ้าคุณปัจจนิก ๆ โดยสำคัญผิดคิดว่าเป็นแมงกระพุนไฟจริง ๆ

"โพละ"

ท่านเจ้าคุณร้องสุดเสียง ทะลึ่งพรวดลุกขึ้นยืน ระดับน้ำเพียงแค่เอวท่าน คณะพรรค 4 สหายและเจ้าแห้วต่างหัวเราะกันงอหาย ส่วนหนุ่มสาวกลุ่มนั้นตกตะลึงพริ้งเพริดไปตามกัน เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยกมือขวาลูบคลำศีรษะ ขบگرامกรอด จ้องตาเขม็งมองดูเจ้าหนุ่มรูปหล่อผู้นั้น

"ยังงักันไว๊ อ้ายหลานชาย นึกขลังอะไรจึ้นมาละถึงเอาไม้มาแพนกบาลัน ถ้าจะอวดเบ่งผู้หญิงก็เบ่งกับพวกหนุ่ม ๆ ด้วยกันซี"

เจ้าหนุ่มผู้นั้นมีท่าทำเหมือนกับจะเป็นลม ไม้ที่ถืออยู่ในมือร่วงลงน้ำ เขายิ้มแห้ง ๆ เดินเข้ามากระพุ่มมือไหว้เจ้าคุณปัจจนิก ๆ อย่างนอบน้อมที่สุด

"อภัยให้ผมเถอะครับคุณลุง ผมเข้าใจผิดจริง ๆ ครับ"

"เข้าใจผิดยังง"

เจ้าคุณตวาดแหว็ด

เจ้าหนุ่มร่างสมาร์ทกลืนน้ำลายติด ๆ กันหลายครั้ง แล้วยกมือไหว้อีก

"คุณลุงคำน้ำเข้ามาผมก็คิดว่าแมงกระพุนไฟนะซีครับเลยเอาไม้ตีโพละเข้าให้"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ แยกเขี้ยว

"กบาลคนแท้ ๆ เห็นเป็นแมงกระพุนไฟไปได้"

"กรุณาผมเถอะครับคุณลุง ผมไม่มีเจตนาเลย"

ท่านเจ้าคุณคือนขวับ เดินกลับไปหาคณะพรรค 4 สหาย อาเสี้ยกิมหงวนกล่าวกับ
เจ้าคุณเบา ๆ

"กลับบ้านกันเถอะครึบ เล่นนานนักชักหนาว ลมพัดแรงเหลือเกิน"

เจ้าคุณลี้มตาโพลง

"อะไรวะ ลงน้ำไม่ถึง 10 นาทีชวนกลับแล้ว ทำจะใจจดใจจ่อกับแม่รสุนทร
ละซี"

อาเสี้ยกิมเอียงอาย

"เรื่องมันก็ยั้งจั้งแหละครึบ แฮะ แฮะ ผมกับอ้ายกรกลับกันก่อนนะครึบ"

"อูวะ แกเอารถไปแล้วฉันมีต้องเดินกลับตามชายหาดนี้หรือ"

นิกรว่า

"ผมเอาอ้ายแห้วไปด้วย ให้อ้ายแห้วขับรถไปส่งผมที่บ้านแล้วให้มันกลับมาคอย
รับคุณอา กับเจ้าสองคนนี่"

"จั้งรอะ ถ้ายั้งจั้งก็ตามใจ พ่อเล่นน้ำกับเจ้าพลและดิเรกก็ได้ อีกชั่วโมงพ่อถึงจะ
กลับ อาน้ำทะเลได้ผลประโยชน์ช่วยรักษาผื่นตามตัวให้หายไป"

กิมหงวนว่า

"แต่ลวดลายตามแข้งขาของผมถึงอย่างไรก็คงไม่หาย คุณซีรับความรักแตกกิ่งก้าน
ผลิดอกออกช่อมาตั้งแต่อายุ 22 จนกระทั่งบัดนี้ยังเป็นรอยพิมพ์ใจทำให้ผมนึกหวนทวนหลังอยู่
เสมอ"

คณะพรรค 4 สหายหัวเราะหึ ๆ ไปตามกัน กิมหงวนกับนิกรพากันเดินขึ้นจาก
ชายหาด เจ้าแห้วติดตามไปด้วยเพื่อขับรถพาสองเจ้านายไปส่งบ้านพัก

เมื่อมาถึงบ้านพัก กิมหงวนกับนิกรก็แลเห็นแม่สาวสังคมทั้ง 4 นางพักผ่อน
สนทนากันอยู่ที่หน้ามุข หล่อนเพิ่งกลับมาจากเที่ยวเขาตะเกียบเมื่อสักครู่นี้เอง

กิมหงวนกับนิกรพากันลงจากรถ หลังจากนั้นเจ้าแห้วก็ขับ "คาซิลแล็ค" เก๋ง
ย่อนกลับไปโรงแรมหัวหินอีก สองสหายแปลกใจไปตามกันเมื่อแลเห็น 4 นางยิ้มแย้มให้เขาด้วย
กริยาท่าทางที่แสดงความเป็นมิตร

"ฮือ"

เสี้ยหงวนคราง

"นัยน์ตากันฝากไปกระมังไว้ยกร รสสุนทรยิ้มให้กันไซ้ไหมแกช่วยดูซิ"

นิกรทำหน้าชอบกล

"นั่นนะซี คุณอะคร้าวก็ไปรอยยิ้มให้กัน"

อาเสี้ยสุดปาก

"ท่าจะสมหวังแน่ ลงผู้หญิงทำตาวานอย่างนี้ก็ร้อยทั้งร้อย มนต์รักหัวหินไม่เคยสร้างความผิดหวังให้ใครเลย ไปขึ้นทางหลังบ้านเถอะไว้เราอยู่ในชุดเพียวลมอย่างนี้ อย่าเดินผ่านหล่อนขึ้นทางหน้าบ้านเลย ขยหน้าหล่อนเปล่า ๆ ประเดี้ยวอาบน้ำเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวเสร็จจะได้ออกไปคุยกับหล่อน ถ้ายังงั้นนี่กันพาไปกินข้าวที่ตลาดเลย"

ครั้นแล้วสองเกลอก็พากันเดินอ้อมไปทางหลังเรือน 4 นางมองตามด้วยสายตาก็บอกว่ายอมเป็นพันธมิตรด้วย ทั้งนี้ก็เป็นเพราะรสสุคนธ์ได้ไต่ถามลุงแก้วถึงเสียหวนกับนิกร หล่อนประนามว่าสองสหายไม่ใช่สุภาพบุรุษเพราะลวนลามกับหล่อน ลุงแก้วเดือดร้อนมากก็เลยบอกตามตรงว่ากิมหวนคืออาเสี้ยกิมหวนมหาเศรษฐีของประเทศไทย ผู้เป็นเจ้าของบ้านหลังนี้ ส่วนนิกรคือเพื่อนรักเพื่อนเกลอของอาเสี้ยกิมหวน และเป็นเศรษฐีขนาดหนักเหมือนกัน เมื่อทราบจากลุงแก้วเช่นนี้ 4 นางก็ตื่นตื่นสนใจ อยากรจะ โอ.เค. ซิก้าเร็ดกับอาเสี้ยและนิกรเพื่อผลพลอยได้อันจะเกิดขึ้นจากเบื้องหลังของความรัก

ในราว 17.30 น. อาเสี้ยกับนิกรก็พากันเดินออกมาจากห้องพัก สองสหายแต่งกายเรียบร้อยแบบสุภาพชน นิกรเดินนำหน้าพากิมหวนออกมาทางหน้าเรือน สองสหายหยุดยืนที่หน้ามุข รสสุคนธ์กับเพื่อน ๆ ของหล่อนต่างยิ้มเยิงอาย และให้ทำให้ทางสองเกลอของเรา พอสบตากับกิมหวน รสสุคนธ์ก็โปรยยิ้มให้

"สวัสดิ์ค่ะ ไปอาบน้ำหรือคะ"

อาเสี้ยใจเต้นระทึกเหมือนกลองเพล

"เฮ้ เฮ้ ครัวบ เฮ้ เฮ้ เอ๊ก อนุญาตให้เราสองคนร่วมวงสนทนากับพวกคุณได้ไหมครับ"

อะคร้าวพูดเสริมขึ้น

"ยินดีค่ะ เชิญนั่งสิคะ"

สองสหายต่างทรวดตัวลงนั่งบนเก้าอี้คนละตัว นิกรเขยิบเก้าอี้เข้ามานั่งใกล้หญิงสาวเจ้าของร่างอวบอัดที่เขาติดเนื้อต้องใจ

"คุณป่องไปไหนมาคะ"

"อู๋ตาย"

อะคร้าวอุทานแล้วค้อนเขา

"แหม - เรียกดิฉันว่าป่องอีกแล้ว ดิฉันไม่ใช่คนบ้านนอกคอกนา นี่จะได้ชื่ออย่างนี้ ดิฉันชื่ออะคร้าวค่ะ"

นิกรยกมือไหว้หล่อน

"ขอโทษทีเถอะครับ อ้ายผมมันเป็นคนทะเล้ง อย่าถือสาหาความผมเลย"

เท่านั้นเองมิตรภาพระหว่างสองหนุ่มสองนางก็เริ่มต้น รสสุคนธ์แนะนำเพื่อนหญิงอีกสองคนให้รู้จักกับเสี่ยหงวน และนิกร คนหนึ่งชื่อนารี อีกคนหนึ่งชื่อเบญจมาศ สนทนากันสักครู่เบญจมาศกับนารีก็ขอตัวไปพักผ่อนในห้องเพื่อเปิดโอกาสให้เพื่อนทั้งสองของหล่อนโอกาสปราศัยกับแฟนต่อไป

รสสุคนธ์กล่าวกับเสี่ยหงวนและนิกร

"ดิฉันมีตาเสียเปล่าแต่หาเมียไม่ได้ อย่าถือโทษโกรธดิฉันเลยนะคะ เท่าที่ดิฉันล่วงเกินอาเสี่ยและคุณนิกร"

"เอ๊ะ ทำไมคุณรู้จักละครับว่าผมเป็นใคร"

รสสุคนธ์หัวเราะเสียงใส

"ดิฉันทราบจากคนเฝ้าบ้านของอาเสี่ยค่ะ เราละอายอาเสี่ยเหลือเกินที่เราอวดดีโอหังกับเจ้าของบ้าน"

เสี่ยหงวนหัวเราะ

"ไม่เป็นไรมิได้ครับ ง่า - แดคกำลังร่ม เราไปเดินเล่นกันที่ชายหาดดีไหมครับ ผมดีใจและรู้สึกเป็นเกียรติยศอย่างมหิมาที่คุณได้มีไมตรีจิตต่อผมเช่นนี้ ไปซีครับ ไปเดินเล่นกัน"

กิมหงวนกับรสสุคนธ์ต่างยิ้มให้กันแล้วพากันลุกขึ้นพากันเดินคู่กันลงบันไดไปนิกรยิ้มให้แม่เทพธิดาของเขา

"แฮะ แฮะ"

อะคร้าวยิ้มอย่างเอียงอาย

"ว่าอะไรคะ"

นิกรเขยิบเก้าอี้เข้ามาใกล้หล่อน

"ประธานโทษ คุณแต่งงานแล้วหรือยังครับ"

"อู๊ยตาย ยังค่ะ"

"อ้อ แล้วคู่รักละครับ มีหรือเปล่า"

"แหม ถามอะไรก็ไม่รู้ ดิฉันไม่เคยผ่านพบความรักหรอกค่ะ"

นิกรจุกแฉนหล่อนลุกขึ้นยืน

"ถ้าเช่นนั้นผมจะสอนตนเอง ให้ดิฉันตายผมรักคุณแทบจะกลืนกินทีเดียว ถึงแม้ว่าบทรักของผมไม่อ่อนหวานนุ่มนวล แต่คุณจะได้รับความรักอันแท้จริงใจจากผม ไปเล่นชายข้าวแกงกันที่ใต้ถุนเรือนเถอะครับ"

"เฮ้ ดิฉันไม่ใช่เด็กทารก คุณนิกรนี่แหละ"

นายจอมทะเล้นหัวเราะชอบใจ

"ยังงั้นไปนั่งคุยกับผมที่ชายหาดนะครับ อย่างรังเกียจผมเลย ผมรักคุณตั้งแต่วันแรกที่ได้เห็นหน้าคุณ ถ้ายังไงคุณก็ตกลงกับผมเสียวันนี้เลย คุณจะเอาเดือนอะไร เอาบ้านแบบ

บังกะโล หรือเรือนปั้นหยา 2 ชั้น อย่าไปนึกกระดากอายอะไรเลยครับ หัวหินมันแดนสาวทหาด
สวรรค์ ความรักเป็นของธรรมชาติของมนุษย์" พุดจบนิกรก็ควงแขนหล่อน พาอะคร้าวลง
บันไดออกไปที่ชายหาดหน้าบ้านพัก

ตอนพลบค่ำวันนั้น คณะพรรค 4 สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๑ ได้พาแม่สาวงามทั้ง 4
คนไปรับประทานอาหารค่ำที่ร้านขายอาหารตรงข้ามกับตลาดฉัตรไชย และเมื่อกลับมาถึงบ้านพัก
เสียดหงวนกับนิกรก็พาแม่เทพธิดาของเขาออกไปนั่งสนทนากันที่ชายหาดจนดึกคืนเที่ยงคืน อา
เสียดหงวนเซ็นสัญญาเป็นพันธมิตรกับรสสุคนธ์อย่างง่ายดาย ส่วนนิกรเขาใช้เวลาฝากรักกับ
หล่อนเกือบ 3 ชั่วโมง อะคร้าวจึงยอมเข้าสู่วงแขนของนายจอมทะเล้น สัญญารักถูกสร้างขึ้นที่
ชายหาด ท่ามกลางสายลมและเสียงคลื่น

อย่างไรก็ตาม รสสุคนธ์กับอะคร้าวได้รักษาอธิปไตยของหล่อนไว้ได้ เพียงแต่
ยอมให้หงวนกับนิกรล่วงละเมิดรุกล้ำชายแดนนิด ๆ หน่อย ๆ เท่านั้น

หัวหินทำให้นิกรกับหงวนเต็มไปด้วยความสุขอย่างสิ้นเหลือ

เช้าวันรุ่งขึ้น โดยขบวนรถปรานบุรี - ชนบุรี นารีกับเบญจมาศก็เดินทางกลับ
กรุงเทพ ฯ หรืออาจจะไปไหนต่อไปได้ 4 สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก และรสสุคนธ์กับอะคร้าวได้
ไปส่งเพื่อนหญิงทั้งสองที่สถานี รอจนกระทั่งรถออกจึงกลับมาบ้านพัก

และแล้วตอนบ่ายวันนั้นเอง ขณะที่เจ้าคุณปัจจนิก ๑ และพบกับดร. ดิเรกนอน
หลับพักผ่อน หงวนก็ชวนนิกรพารรสสุคนธ์กับอะคร้าว นั่งรถ "คาดิลแล็ค" เก่งไปเที่ยวเพชรบุรี
กัน เขียนจดหมายทิ้งไว้ว่าจะกลับพรุ่งนี้ไม่ต้องห่วง

หงวนทำหน้าที่เป็นคนขับนั่งคู่รสสุคนธ์ตอนหน้ารถ นิกรนั่งคู่กับอะคร้าว เมื่อ
รถเก๋งคันนี้ผ่านไปทางไหน ชาวพระนครก็อดที่จะมองดูไม่ได้

สองหนุ่มพาสองนางมาถึงเพชรบุรีในราว 16.00 น.เศษ หงวนพาหวานใจของ
เขาขับรถเที่ยวชมเมืองเพชรบุรีโดยทั่ว ขึ้นไปที่เขาเวียง และออกไปนอกเมืองชมเขาหลวง พอ
ใกล้จะพลบค่ำ สองสหายก็พาดวงใจของเขามารับประทานอาหารเย็นที่ร้านหน้าโรงภาพยนตร์ข้าง
สถานีอนามัย

ต่างหยอกเย้ากระซิกกระซิกกันด้วยความสุข รสสุคนธ์กับอะคร้าวเป็นหญิงสาวที่มี
เสน่ห์อย่างน่าประหลาด

"คุณรส"

อาเสียดหงวนกับหล่อนเกือบเป็นเสียงกระซิบ

"จา"

หล่อนขานรับเสียงแผ่วเบา และยิ้มอาย ๆ

"ว่ากระไรคะเสี่ยขา"

เสี่ยหงวนถอนหายใจหนัก ๆ

"ง่า - คินนี่เราอย่ากลับหัวหินเลยนะครับ นอนค้างเสียที่นี่ก็แล้วกัน"

นิกรพูดโพล่งขึ้น

"นั่นนะซีคุณมะพร้าว - เอ๊ย - คุณอะคร้าว อย่ากลับ เราจะได้มีเวลาคุยกัน

ตลอดคืน"

อะคร้าวหน้าแดงระเรื่อ

"แล้วเราจะพักผ่อนที่ไหนกันล่ะคะ" พูดอ้อมอ้อมแผ่วเบา

"ก็นอนโรงแรมนะซีครับ น้า - เชื่อในเกียรติและความเป็นสุภาพบุรุษของผม

เถอะน้า ผมขอสัญญาว่าผมจะไม่ล่วงเกินคุณให้เกินขอบเขตของคนรักเลย"

กิมหงวนพูดกับรสสุคนธ์บ้าง

"ตกลงนะครับ เราจะหาโรงแรมที่ดีที่สุด และสงบเงียบที่สุดพักผ่อนในคืนวันนี้ เพื่อเราจะได้ปรึกษาหารือกันถึงอนาคตของเรา แล้วก็ผมจะเล่านิทานให้คุณฟังด้วย ที่รัก...อย่ากระดากอายเลย เราชักกันถึงเพียงนี้แล้ว"

รสสุคนธ์ไม่กล้าสบตาเสี่ยหงวน

"กลับไปคุยกันที่หัวหินก็ได้ละ ดิฉันเกิดมาไม่เคยขึ้นโรงแรมเลย"

กิมหงวนจู้ปาก

"อย่าทำเป็นคนหัวเก่าหน่อยเลยครับ นะครับ ประเดี๋ยวไปหาเช่าโรงแรมกัน ผมรับรอง...รับรองจริง ๆ ผมไม่มีภัยสำหรับคุณเลย ผมเป็นสุภาพบุรุษทุกกระเบียดนิ้ว ตั้งแต่ศีรษะตลอดปลายเท้า"

รสสุคนธ์มองคูอาเสี่ยด้วยแวตตาละห้อย

"เสี่ยอย่ารังแกหนูนะคะ"

"น้า - แล้วกัน ผมต้องการคุยกับคุณ ปรึกษาหารือกับคุณเท่านั้น"

อาเสี่ยเรียกแจ็กมาคิดเงินทันที ต่อจากนั้นสองหนุ่มสองนางก็พากันออกไปจากร้านอาหารแจ็กอ้วนฝีมือดีของจังหวัดนี้ "คาดีลแล็ค" เก่งพาสองหนุ่มสองนางแล่นไปทางสะพานข้ามแม่น้ำ

คินนี่เอง ฉากรักก็เปิดขึ้นที่โรงแรมแห่งหนึ่งซึ่งเป็นโรงแรมที่ดีที่สุดในเมืองนี้ เสี่ยหงวนกับรสสุคนธ์ต่างเป็นของกันและกันแล้ว และนิกรกับอะคร้าวก็เช่นเดียวกัน ทั้งสองเช่าห้องอยู่ติด ๆ กัน สัพยอกหยอกล้อกันอยู่จนดึกคืน

เวลาผ่านไปตามลำดับ หลังจาก 2 น. เสี่ยหงวนกับนิกรก็นอนหลับกรนเสียงสนั่นหวั่นไหว

แสงอาทิตย์อันร้อนแรง ที่ส่องเข้ามาในหน้าต่างห้องนอน ปลุกให้กิมหงวน รู้สึกตัวตื่นขึ้น เขาพบตัวเองนอนอยู่ในห้องของโรงแรมตามลำพัง อาเสี่ยสวมกางเกงชั้นในตัวเดียว เท่านั้น

พอนึกได้ว่าเขาพาสุคนธ์มานอนกับเขาที่นี่ กิมหงวนก็พรวดพราดลุกขึ้นนั่ง กวาดสายตามองไปรอบ ๆ ห้อง อาเสี่ยขมวดคิ้วขมวด เมื่อเห็นประตูห้องนอนของเขาเปิดแง้มไว้ รสสุคนธ์หายไปแล้ว

อาเสี่ยรีบยกหมอนหนุนศีรษะขึ้น ใจหายวาบเมื่อเห็นแต่ที่นอน ซองธนบัตรซึ่ง บรรจุเงิน 5,000 บาท, นาฬิกาข้อมือราคา 4,000 บาท, สร้อยคอทองคำหนัก 10 บาท และแหวนเพชร 5 กระรัต กับปากกาหมึกซึมปลอมทองอีกหนึ่งด้าม และซองบุหรีร้อนสันอันตราหน้าไปแล้ว

"ตายละวะกู"

อาเสี่ยอุทานขึ้นดัง ๆ รีบลงจากเตียงยกมือเคาะฝาห้องร้องตะโกนเรียกเพื่อเกลอของเขา

"กร - กร โว้ย เจอที่เด็ดเข้าแล้วโว้ย รสสุคนธ์กลายเป็นดอกอูดตะพิดไปแล้ว"

นิกรสะอื้นดัง ๆ พุดพลางร้องไห้พลง

"รู้แล้ว... อ้อ ๆ หล่อนพากันหนีเราไปเมื่อตอนรุ่งสว่างนี่เอง เสื่อกางเกงของเรา ก็เอาไปเสียด้วย อ้อ อ้อ"

กิมหงวนเข็นวาบไปหมดทั้งตัว มองไปทางผนังห้องขวามือ เสื่อกางเกงของเขา หายไปแล้ว เสี่ยหงวนทำค้อย่นกลืนน้ำลายเอือก

"กร โว้ย มานี่เร็ว"

ในนาทีนั้นเอง นายจอมทะเล้นก็เดินร้องไห้เข้ามาในห้องเสี่ยหงวน สองสหายโศกเข้ากอดกันราวกับว่าจากกันไปแรมปี

"นิง ไม่ต้องร้อง"

อาเสี่ยปลอบใจเพื่อน

"ของนอกกายช่างมันเถอะวะ เราเสียท่าเขาแล้ว นึกสงสัยตั้งแต่เมื่อคืนนี้ เหมือนกัน ข้ายรสสุคนธ์ร้องเพลงกล่อมกันจนหลับไป ปรนนิบัติกันอย่างดีที่สุด"

นิกรสะอื้น จี้มูกไหลยี้ด

"กันไม่เคยเสียทีใครเลย อ้อ ๆ เอาเงินใส่ไว้ในกระเป๋ากางเกงใน 6,000 บาท เอาเข็มกับด้ายเย็บกระเป๋าด้วย ขยายอะคร้าวยังเอาไปได้"

นิกรพุดพลางร้องไห้พลง

"เงินในซองหนังจระเข้ของกันมี 300 บาทเท่านั้นแต่เสียนาฬิกาข้อมือไปหนึ่งเรือน ปากกาหนึ่งด้าม แล้วสร้อยคอหนัก 5 บาท หลวงพ่อสมเด็จเจ้าพระวังอีกหนึ่งองค์"

กิมหงวนหัวเราะเสียดแทงเสียดคิดปกติ

"กัน โคนเข้าไปจมเลย แหวนเพชรลูก 5 กะรัตไปเสียแล้ว อ้อ - หน้าตาดี ๆ ไม่น่าจะเป็นอย่างนี้"

นิกรยกลหลังมือเช็ดน้ำตา

"ป่านนี้หล่อนคงหนีไปไกลแล้ว ถ้าไม่ไปชมพอร์กี้คงจะไปกรุงเทพฯ ๗"

กิมหงวนขมวดคิ้วขึ้น

"เอารถเราบึ่งตามไปเถอะ หล่อนคงเอารถไปไม่ได้หรอก เพราะแกฝากกุญแจรถให้บ๊วยมันไว้"

กิมหงวนวิ่งมาที่หน้าต่างมองลงมาข้างล่างแล้วก็ยิ้มออกมาได้ เมื่อแลเห็นรถเก๋งของเขาจอดอยู่โคนต้นไม้หน้าโรงแรมนั่นเอง

"อ้อ แอ่ววี่ มนตร์รักที่หัวหินนี่ขลังชะมัด อย่าไปตามเลยวะ กางเกงจะนุ่ง เสื้อจะใส่ก็ไม่มี กันคิดว่าเท่าที่หล่อนขโมยเสื้อกางเกงเราไปด้วย ก็คงป้องกันไม่ให้เราติดตามหล่อนโดยสะดวก อย่างน้อยเราก็ต้องเสียเวลาหาซื้อเสื้อกางเกง หรือขอยืมใครมานุ่ง"

นิกรมือเท้าอ่อน ทรวดตัวนั่งบนเตียงนอน

"โอ๊ย เจ็บใจว๊วย"

อาเสี่ยหัวเราะ

"ช่างมันเถอะวะนี่กว่าพาดเคราะห์ รีบล้างหน้ากลับหัวหินดีกว่า"

นิกรตวาดลั่นห้อง

"ไปยังไงเล่ามีแต่กางเกงชั้นในตัวเดียวเท่านั้น"

เสี่ยหงวนยิ้มแห้ง ๆ

"เถอะน่า ไปมันยังงี้ก็ได้ รถของเรานี่หว่า"

นิกรลุกขึ้นยืน

"ถ้ายังงั้นไปก็ไป หน้าตาไม่ต้องล้างมันหรอก อมจีฟันไปยังงี้ก็แล้วกัน"

สองสหายจัดแจงพากันออกไปจากห้องพัก พอตีพบเจ๊กบ๊วยคนหนึ่งเดินขึ้นบันไดมา นิกรกล่าวถามทันที

"อาโกว๊วย ผู้หญิง 2 คนที่มาจับอ้าวไปไหนแล้ว"

ชายจีนกลางคนทำหน้าที่นั้น ๆ มองดูสองสหายซึ่งอยู่ในชุดเพรียวลม

"ไม่เห็นนี่ครับ ไม่อยู่หรือครับ"

กิมหงวนยกมือตอบ

"อ้าวถูกขโมยเรียบเลยว๊วย ข้าวของเงินทองแม่ 2 คนนั่นเอาไปหมด"

อาโกจีนไหหลำทำตาปริบ ๆ

"ผู้หญิงนะหรือครับขโมย"

"เออ"

"ว่า - แย่ละครับ เลื่อกางเกงก็ไม่มีเหลือ....."

นิกรว่า

"เหลือกางเกงในอยู่คนละตัวนี้แหละ"

บ๊วยโรงแรมจู้ยี้ปากมองคูสองสหายอย่างเศร้าใจ

"แล้วคุณจะทำกลับกันยังไงละครับ รีบไปแจ้งความซีครับ"

อาเลี่ยสั้นสิริษะ

"ป่วยการ ขายน้าเขาเปล่า ๆ อ้าวไปละนะ โวยนั่งรถกลับหัวหินยังงี้แหละทน

ขายน้าเขาหน่อย ง่า - รองเท้าของอ้าวยังอยู่ในห้อง ลื้อเอาไปเถอะอ้าวให้"

พูดจบอาเลี่ยก็พานิกรเดินลงบันไดลงไปข้างล่าง

ที่หน้าโรงแรม ประชาชนต่างพากันจับกลุ่มมองคูสองสหายซึ่งออกมาจาก

โรงแรมโดยมีกางเกงชั้นในเพียงคนละตัว หน้าตาผู้แสดงว่าเพิ่งตื่นนอนใหม่ ๆ กิมหงวนกับนิกร
รู้สึกละอายจนแทบจะแทรกแผ่นดินหนี สองสหายรีบขึ้นไปนั่งเคียงคู่กันตอนหน้ารถ กิมหงวน
จัดแจงเปิดสวิชไฟสตาร์ทเครื่องนำ "คาดิลแล็ค" เก๋งออกแล่นไปจากหน้าโรงแรมทันที เขาขับร
รากับเครื่องบินไอพ่น จากเพชรบุรีบายหน้ามุ่งตรงไปยังหัวหิน สองสหายนั่งเฉยโดยไม่ได้ปริ
ปากพูดอะไรกันเลย

จบบริบูรณ์